ROMANIA

o Sîmbătă , 7 mai, ac, va avea loc la Buzău o manifestare organizată de către Asociaţia GENEZE care va cuprinde o lansare de carte, susţinută de editura Nemira, vizionări de filme, audiţii muzicale, o expoziţie de grafică şi o lansare a JSF.

o Între 11-12 iunie va avea loc cea de-a doua ediţie a Festivalului "Quo Vadis?"- Giurgiu. Lucrările pentru concursul de proză (pot participa *numai* creatori ce nu fac parte din Uniunea Scriitorilor sau Uniunea Artiştilor Plastici) se primesc *numai* prin poştă pînă la data de 22 mai (adresa în numărul viitor) şi trebuie dactilografiate la două rînduri, în trei exemplare, cu motto şi însoţite de un plic închis în care să se afle numele şi adresa, eventual telefonul. Premiile vor fi în valoare de 40.000- locul I, 30.000- locul II şi 20.000- locul III. Se vor acorda şi două premii de încurajare în valoare de cîte 20.000 de lei.

o Rugăm scriitorii de SF să ne ajute în realizarea unui index de termeni inventaţi. Aşteptăm deconspirarea semiotică a termenilor pe care i-aţi folosit în prozele publicate, eventual valoarea lor stilistică în text .

JURNALUL® S.F.

Nr. 67 Anu l III ■ Săptămînal de SCIENCE – FICTION ■ 16 pagini ■ 150 lei

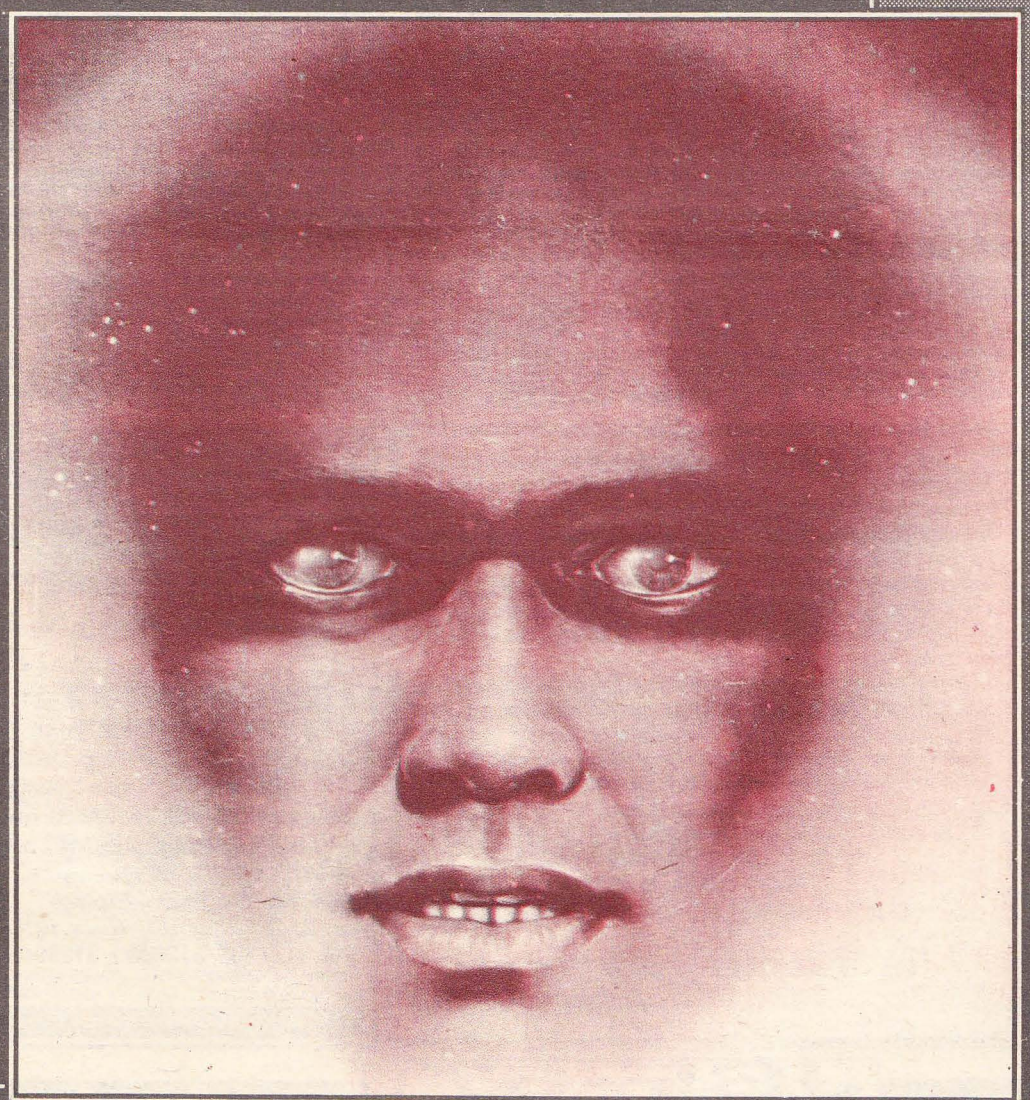

Mircea NAIDIN

Richard MATHESON

Sebastian CORN

Alfred NOYES

Ana Maria NEGRILĂ

Cîştigătorul concursului JSF *de 20000 de lei* este DON SIMON

aici se gîndeşte-greşeşte

WHAT'S UP, DOC?

Într-o Românie liberă, datată 1 aprilie 1994 (şi în alte cotidiene), Aurel Cărăşel "binevoieşte" să-şi plece augusta-i inteligenţă şi asupra mea, trăgîndu-mă de urechi pentru absenţa de la festivalul "Quasar". Fiindcă n-am timp de polemici gen "găina-mamifer", mă voi mărgini să spun că n-am fost în nici-un fel anunţat că ar fi trebuit să particip la amintitul Festival. Aşa că, nu m-am dus. Oricum, le mulţumesc ieşenilor pentru intenţie - dacă mi-o şi comunicau, era cu atît mai bine, întrucît n-am obiceiul să las neonorate, fără un anunţ prealabil, invitaţiile, mai ales cele de acest fel.

Iar domnului Cărăşel îi urez succes pe mai departe în activitatea profesorală. E singura în care ar mai putea înregistra vreun succes notabil, tocmai fiindcă a abandonat-o. Nu de alta, dar noua meserie în care se avîntă, precum Coyote în urmărirea lui Beep-Beep, mă pune serios pe gînduri în privinţa viitorului democraţiei la noi.

That's all, folks!

Cristian LĂZĂRESCU

Dl. Cărăşel, de altfel un foarte bun înotător în undele dulci ale science fictionului autohton, a ieşit de două ori din apele domniei-sale şi a intrat, în zilele de 1 şi 2 aprilie, în paginile "României libere" şi ale "Curierului naţional", pentru a trage concluziile privitoare la Festivalul "Quasar". Îl asigurăm, pe această cale indirectă, că supra-literatura SF de sorginte craioveană va fi primită oricînd cu braţele deschise, mai ales că în acest fel se evită pericolul traducerilor proaste şi al preţurilor mari (cauzate, se ştie, de lăcomia autorilor de subliteratură, care cer dolari grei pentru subprodusele lor). În rest, sîntem de acord cu lucidul domn Cărăşel: ce-a fost în 1990, 1991, 1992, 1993 va fi şi-n 1994 şi, dacă domnia-sa nu vine cu propuneri constructive, editorii, prea ocupaţi cu editarea cărţilor proaste şi scumpe, nu vor schimba niciodată macazul.

NEMIRA

Nu fără o oarecare uimire am parcurs şi noi articolele semnate de Aurel Cărăşel, fost mesia al SF-ului românesc pe tărîmurile cuprinse între Cernavoda şi Craiova, uimire pentru că descriau ceva complet diferit de Festivalul "Quasar" la care participasem. Suspectînd o amnezie ne-am consultat şi cu alţi participanţi la amintita manifestare ceea ce a condus la demontarea afirmaţiilor incalificabile expectorate cu nonşalanţa celui sărac cu duhul, de individul în chestiune.

Nu ştim cum a intrat Aurel Cărăşel la Facultatea de Jurnalistică, dar dacă acolo se predă dezinformarea cititorilor înseamnă că e un student silitor şi totul e OK.

Dar să revenim la însăilăturile pline de gafe publicate de "România liberă" şi "Curierul naţional" şi pentru a nu ni se imputa neargumentarea faptică să trecem la exemple concrete;

1. **Chestiunea cazării:** *de ce unii au fost cazaţi la căminul Liceului Sanitar, iar alţii la hotelul "Orizont".* Răspunsul e simplu: la hotelul "Orizont" au fost cazaţi invitaţii- ceea ce Aurel Cărăşel nu era, membrii juriului- ceea ce Aurel Cărăşel nu era, reprezentanţii editurilor- ceea ce Aurel Cărăşel nu era şi personalităţile- ceea ce Aurel Cărăşel nu era.

2. **Chestiunea celor 250 de milioane de lei care-ar fi fost deja cheltuiţi pentru organizarea euROcon-ului.** Dacă AC ar fi frecventat cursurile Facultăţii pe care cu necinste o reprezintă în loc să tocească pragurile redacţiilor şi editurilor pentru plasarea variantelor articolelor şi a scrierilor sale *(Care articole? Care scrieri? - cum bine se întrebau colegii de la SUPER NOVA)* poate ar fi auzit de ceea ce se numeşte etică profesională şi ar fi apelat la persoanele în măsură să-i furnizeze informaţii corecte. Informaţia corectă este că pînă în prezent nu s-a cheltuit nici măcar un leu pentru **euROcon**, iar suma propusă spre aprobare **Ministerului Tineretului şi Sportului** este de 100 de milioane. *Şi ca să nu uităm din cele două milioane alocate pentru Festivalul Quasar s-au cheltuit doar 700 000 lei. Restul fiind returnaţi. Şi dacă i se pare cumva prea mare bugetul pe care statul îl acordă unei ample acţiuni culturale, ar trebui să facă o comparaţie cu bugetul Festivalurilor internaţionale de muzică uşoară .*

3) **Chestiunea jurizării şi a premiilor .** (Partea cea mai tendenţioasă din care răzbate atît superficialitatea şi invidia, cît şi gradul ridicat de alcoolemie pe care-l avea în momentul decernării premiilor -pentru că altfel nu se explică gravele acuzaţii şi calomniile ce îmbîcsesc pasajele respective). Îl informăm pe **această cale** că:

a) **Dănuţ Ivănescu nu numai că nu a luat doar locul trei** în ultimii ani, dar chiar la concursurile la care a participat şi *DOMNIA SA*, lucru uşor verificabil, a fost cotat mult mai bine (la Giurgiu, de exemplu), iar la orice alt concurs la care numitul Cărăşel ar fi tentat să participe, ca de obicei cu un text vechi şi cu titlul modificat s-ar întîmpla la fel;

b) **laureatul locului II nu se numeşte Dan Simon,** ci Don Simon şi nu avea cum să-şi împartă premiul în bar cu Ana-Maria Negrilă pentru simplul motiv că nici măcar nu a fost la Iaşi, iar Ana-Maria nici măcar nu a pus piciorul în barul pe care însă A.C. l-a frecventat cu asiduitatea cunoscută de la alte întîlniri şi, deja, de notorietate în fandom.

c) **premiul I nu s-a acordat pentru că aşa a vrut juriul** (e privilegiul lui), iar Marele Premiu ce poartă numele de "Dan Merişca" în amintirea celui ce nu mai e acum printre noi, e acordat în fiecare an celui care se prezintă în cadrul festivalului "Quasar" cu o realizare remarcabilă, lucru reuşit anul acesta de Sebastian Corn - *nu Pop cum îl aminteşte acelaşi Le Gaffe în ambele (!) articole* - şi a plecat în grabă pentru simplul fapt că este chirurg şi trebuia să intre în gardă.

d) **în privinţa aşa-zisului trafic de influenţă din juriu** îl informăm pe această cale că Adrian Bănuţă nici măcar nu a făcut parte din juriul concursului de grafică, preşedinte fiind acelaşi lăudat domn Dumitru Grumăzescu (lăudat probabil în amintirea sticlei de 1.5 l pe care A.C. s-a grăbit s-o ascundă de cum gazda o pusese pe masă); *şi că veni vorba de trafic de influenţă e bine să ne amintim taberele de vară de la Cernavodă şi oarece costume de blue jeans, dar noi nu bîrfim nici nu scriem articole în cotidiene de mare tiraj cu scopul voit de a împroşca fandomul cu noroi şi a cîştiga ceva parale curat murdare ;*

e) **premiul primit de Jurnalul SF** nu a fost acordat de Lucian Băbeanu, ci înmînat de acesta din partea unei firme particulare bucureştene (care nu a avut posibilitatea să-şi trimită un reprezentant la Iaşi), societate care se numeşte "Geovaly SRL" şi nu "Giovanni SRL", iar premiul nu a fost "fără nume", ci acordat pentru *"Contribuţia adusă promovării creatorilor români de science fiction"* lucru pe care sperăm să-l facă şi AC în aceleaşi pagini ale Curierului Naţional;

f) **faptul de a fi primit 150.000 de lei** (premiu pe care sperăm să-l vedem şi chiar să cumpărăm o sticlă de şampanie pentru a putea ciocni două cupe în sănătatea acestui respectabil promotor) **din parte realizatorului emisiunii Flash SF, drept mulţumire pentru premiul de 40.000 pe care l-a primit** oricînd A.C. va avea disponibili 150.000 de lei şi va dori un premiu, chiar la grafică, îl rugăm să ne contacteze - eventual tot la Giurgiu fiindcă *„ÎN SF, CA PESTE TOT, EXISTĂ O PUTERNICĂ MAFIE".*

JURNALUL SF

Ne cerem scuze pentru această pagină oarecum irosită, şi în care oricum nu am avut loc să spunem tot ce aveam de spus, dar după cum probabil aţi observat, de cîtva timp s-au înmulţit ***atacurile*** *contra SF-ului, atacuri pornind de la indivizi care au avut sau nu legături cu SF -ul ; şi părerea noastră este că n-ar trebui să le mai întoarcem şi celălalt obraz compătimindu-i în acelaşi timp pentru îngustimea lor.*

De asemenea, credem că locul răfuielilor personale nu-şi au rostul în presă, iar rufele murdare - pe cît e posibil- să le spălm în familie, acesta este şi motivul pentru care n-am trimis acest drept la replică nici Curierului, nici României şi nici n-am început o campanie de presă în cotidianul ***Jurnalul Naţional*** *- fiindcă singura realizare ar fi un imens deserviciu adus SF-ului românesc tocmai în momentul în care el trebuie să se afirme (şi n-am să mai bat monedă pe importanţa euROcon-ului).*

Şi închei - parafrazînd un clasic în viaţă în ale ziaristicii -

VĂ SFĂTUIM SĂ NU MAI ATACAŢI

- NICI MĂCAR ÎN JOACĂ -

FANDOMUL ROMÂNESC

CĂ

E TARE DE TOTI!

Adrian Bănuţă

JURNALUL SF

Premiul Convenţiei Naţionale de SF 1993

Editat : INTACT

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*

Dan MERIŞCA, Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBUI Isabela ION *(Redactori)*; Marian IRIMIA *(fotoreporter)*

ADRESA REDACŢIEI :

Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti.

Tel. 3127135, 3129366, 3129945

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

Literatura SF şi ecologia: o declaraţie de interdependenţă

Între om şi mediul său ambiant s-a stabilit o unitate indisolubilă, complexă şi dinamică. Implicaţiile profunde ale acestei relaţii le înţelegem doar acum, în ultima parte a secolului nostru.

Este poate prea tîrziu. Pentru că, deşi natura a fost dintotdeauna matricea umanităţii, oamenii s-au alineat de ea. Descoperi deseori, cu uimire, că legătura noastră cu ea a devenit dificilă şi chiar inconfortabilă. Semenii noştri au populat-o pînă la saturaţie cu construcţiile, cu iluziile şi cu obsesiile lor, iar apoi au încercat să o supună. Nu suna oare astfel porunca biblică: „Umple-ţi pămîntul şi supuneţi-l"?

Se pare însă că în viitor va trebui să nesocotim această poruncă orgolioasă şi neraţională. Şi aceasta nu din vre-un motiv mistic sau doctrinar. Dacă facem abstracţie la posibilitatea unei conflagraţii nucleare, care ar însemna distrugerea aproape instantanee a vieţii, observăm că uriaşa criză ecologică pe care o trăim azi reprezintă cea mai gravă ameninţare pentru supravieţuirea umanităţii şi chiar a întregii vieţi pe pămînt. Amploarea activităţilor umane provoacă un dezechilibru ambiental fără precedent. Puterea destructivă a omului depăşeşte puterea sa creatoare.

Mitica armonie dintre om şi natură s-a prăbuşit şi este acum îngropată adînc sub ruinele degradării biologice. Să ne mai mirăm deci că serialele SF evidenţiază deseori valorile destructive ale civilizaţiei noastre şi chiar incertitudinea supravieţuirii speciei umane ca atare?

Natura a dat naştere omului dar totuşi, din aliat, el i-a devenit duşman. Probabil că urmaşii noştri îndepărtaţi, dacă le vom oferi şansa să existe, vor privi retrospectiv încercările noastre de a o manipula, învinge şi chiar anula cu o nedisimulată uimire. Li se va părea incredibil că încă nu ne dăm seama cu toţii că opoziţia dintre om şi mediul său ambiant e iluzorie şi că, de asemenea, cooperarea cu natura este infinit preferabilă confruntării cu ea.

Atunci cînd discută aspecte ambientale, literatura SF îşi pune toate aceste probleme într-un mod foarte serios şi grav. De fapt, situaţia precară a ecologiei umane a devenit treptat, dar implacabil, una dintre temele ei predilecte.

În anul 1938, A.G. Street a explorat în romanul său **Already Walks Tomorrow (Ziua de mîine a şi sosit)** posibilitatea unui dezastru mondial cauzat de istovirea pămîntului. Edward S. Hyams avea să reia acest subiect în 1950 în romanul **The Astrologer (Astrologul)**.

În seria celor mai importante scrieri SF care previn împotriva catastrofelor ecologice se înscriu şi romanele: **Greener Than You Think (Mai verde decît ai crede)** al lui Ward Moove, publicat în 1947, în care o specie de iarbă distruge restul vegetaţiei; **The Death of Gras (Moartea ierbii)** al lui John Chiristopher, publicat în 1956, în care un virus distruge toate recoltele planetei şi **Natural State (Stare naturală)** al lui Damon Knight.

Scrierile SF ale deceniului IV consacrează deja formula catastrofei ecologice, imaginînd lumi viitoare reduse la nivele pretehnologice de civilizaţie şi răvăşite de epidemii.

Scriitorii deceniului V, printre care şi legendarul I. Asimov, s-au axat mai ales pe subiectul pericolelor suprapopulării. Romanul **Shark Ship (Nava Rechin)** al lui C.M. Kornbluth, publicat în 1958, a prezentat imaginea de neuitat a unei lumi atît de suprapopulate încît mari grupuri de oameni sînt forţaţi să părăsească masele continentale şi să navigheze oceanele de-a lungul unor longitudini dinainte stabilite, în speranţa că vor supravieţui mîncînd animale marine.

Viziunile sumbre de acest fel s-au înmulţit considerabil în deceniul VI iar scriitorii de SF au inclus în sfera preocupărilor lor teme precum: poluarea, specii aflate pe cale de extincţie, dispariţia alarmantă a zonelor naturale sălbatice şi găsirea unor surse energetice alternative care să permită menţinerea civilizaţiei umane la nivelul ei actual. Paul Ehrlich, un cunoscut autor de SF alarmist, a publicat în acest sens în anul 1968 **The Population Bomb (Bomba Umană)** iar în 1969 romanul **Ecocatastrophe (Ecocatastrofa)**.

Efectul de seră şi distrugerea stratului de ozon s-au adăugat şi ele, pe parcursul deceniilor VII, VIII şi IX, listei de „angoase ecologice" ale scriitorilor de SF. Scrieri radical catastrofice au publicat W. John Watkins şi E.V. Snyder în 1972 **(Ecodeath – Moarte ecologică)**; Hal Clement în 1980 **(The Nitrogen Fix – Încărcătura Nitrogenului)**; Whitley Strieber şi James Kunetka în 1986 **(Nature's End – Sfîrşitul Naturii)** şi David Brin în 1990 **(Earth – Terra)**.

Multe din aceste angoase se manifestă în ironia amară a viziunilor holiste din ultimele două decade. Majoritatea scriitorilor de SF din această perioadă sînt de părere, de altfel, că actuala criză ecologică va fi una din caracteristicile principale ale viitorului apropiat şi că ea este deja, o realitate de care sîntem pe de-a-ntregul răspunzători.

Care este deci relaţia dintre literatura SF şi ecologie? Voi răspunde evidenţiind mai multe aspecte.

1. În primul rînd acela că literatura SF confruntă cititorii cu o serie de probleme fundamentale ca de exemplu:

Necesitatea stabilirii unei relaţii echitabile a omului cu natura şi a respectării stabilităţii ecosistemelor naturale;

Nevoia căutării unei strategii ecologice specifice, care să se bazeze pe gestiunea resurselor naturale conform unor principii raţionale;

Problema limitelor exterioare (biofizice) cu care se confruntă omul şi rolul ştiinţei şi tehnologiei în această confruntare;

Necesitatea stabilirii unei atitudini de dialog, cooperare şi chiar empatie în problema ecologică şi, mai ales, eroarea de a stabili legături intermitente şi superficiale cu mediul ambiant, eroare care duce la izolarea şi la alienarea omului faţă de fiinţa comunitară a universului.

2. Ne putem întreba, în al doilea rînd, ce este literatura SF ecologică. Această întrebare se pune azi cu tot mai multă insistenţă în medii profesionale diverse, iar răspunsul meu este următorul:

Literatura SF ecologică este o teorie a adaptării omului la posibilităţile nebănuite ale naturii; un veritabil studiu ambiental; un mijloc literar de a pregăti atît indivizi cît şi societăţi întregi să acţioneze concertat în situaţii noi şi să-şi recunoască implicaţiile planetare ale unor acţiuni iresponsabile.

Cea mai importantă întrebare este însă, fără îndoială, următoarea: CE FACE efectiv literatura SF ecologică?

Ei bine, un prim răspuns este, desigur, acela că ea asigură participarea oamenilor la cunoaşterea problematicii ecologice, creînd o veritabilă conştiinţă ecologică mondială. Realitatea este însă, ca de obicei, mult mai complexă.

MIRCEA NAIDIN

(va urma)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director administrativ :
Titus GUVIR
Tehnoredactare computerizată
Adrian BĂNUŢĂ
Culegere:
Doina PREOTU
Mihaela IVAN
Corectură:
Ancuţa VINŢEANU
Montaj offset:
Daniel STĂNICĂ
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F.
este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA
PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România
Piaţa Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Richard MATHESON

Sorry, right number!

Furtuna care scutura cu bruşte şi violente rafale arborii grădinii o deşteptă pe miss Keene. Voi să se ridice în perne, însă durerea îi schimonosi chipul. Mîinile ei lungi şi descărnate se crispară pe cuvertură. Inima începu să-i bată nebuneşte. În cele din urmă reuşi să se ridice şi ea rămase nemişcată, cu ochii plini de teamă privind în întuneric.

În acea clipă, telefonul începu să sune.

Un gînd se formă instantaneu în mintea bolnavei: „Cine mă poate căuta?..."

În întuneric, degetele ei căutară orbeşte. Sfîrşiră prin a găsi noptiera de la capătîi, apoi aparatul. Miss Keene apropie receptorul de ureche şi pronunţă obişnuitul: „Alo!".

Strălucirea şi bubuitul unui fulger o făcură să tresară, reînviind durerea în bietele sale picioare.

– Alo! repetă ea, Alo!

Nu auzi însă decît o nouă trosnitură a tunetului. Răbdătoare îşi reînnoi apelul.

Apoi, cum nici o voce nu-i răspundea – deşi nu avea impresia că la celălalt capăt al firului s-ar fi închis – repuse receptorul şi-şi lăsă capul să recadă pe pernă.

– De necrezut! – murmură ea. Să telefonezi la ora asta?... Să telefonezi şi apoi să taci...

Renunţă repede să dezlege misterul şi chiar să se mai gîndească la el. Avea alte griji. Trebuia să readoarmă, deci să-şi liniştească nervii, să-şi destindă muşchii, să-şi calmeze respiraţia; să uite, mai ales, durerea din spate şi focul care îi frigea picioarele. Trebuia, pentru că doctorul şi miss Philips i-o ordonau spre binele ei.

Miss Keene se sili să urmeze conştiincios recomandările lor. Toate fură însă în zadar. Somnul îi refuza ajutorul liniştitoarei sale uitări.

„Pentru ce, se întreba ea neliniştită, nu pot dormi? De ce, doamne, trebuie să rămîn aşa, trează, ore întregi, în timp ce toată lumea doarme?"

Răspunsul îi apăru de la sine în minte: cînd o viaţă este fără rost şi fără vreun ţel, de o inutilitate desăvîrşită, cel mai mic eveniment – ori cît de neînsemnat ar fi – surprinde şi intrigă. Ori existenţa ei nu era decît o lungă însuşire cenuşie de zile şi nopţi mereu asemănătoare. Ea le petrecea culcată în pat, mişcînd cît mai puţin posibil pentru a nu reaţîţa durerile care îi străpungeau bietul său trup. Mesele, îngrijirile, conversaţiile cu miss Philips, radioul, lectura nu mai reuşeau măcar să rupă monotonia de moarte a zilelor. Cît despre nopţi...

Deseori, miss Keene petrecea ore întregi aşteptînd ceva deosebit, ceva care însă nu se întîmpla niciodată. Ceva cum a fost acel telefon, care însă, din nefericire, s-a dovedit a nu fi nimic pînă la urmă...

Din nou, gîndurile îi reveniră la această întîmplare.

„Pentru ce – se întrebă ea – mi s-a telefonat, şi de către cine? De ce nu mi s-a răspuns? Cum se face că nu am auzit nimic, nici măcar închiderea telefonului?"

Îşi spuse:

„Ar fi trebuit să mai aştept puţin... Dar, la urma urmei, nu se telefonează în miez de noapte unei femei în vîrstă şi bolnave!"

Şi, pentru a-şi linişti sufletul, încercă să se îmbărbăteze. La ce bun să mai caute? Poate nu era absolut nimic! „Gata, trebuie să dorm!".

Afară, furtuna continua să brăzdeze cu fulgere întunericul, însă bubuiturile deveniseră mai puţin violente: se îndepărtau.

„Ah! – gîndi miss Keene – dacă şi nervii mei s-ar putea linişti la fel!"

Din nou, telefonul sună. Miss Keene fu numai pe jumătate surprinsă. Îşi spuse: „Persoana care m-a chemat nu a putut intra în legătură prima dată, probabil din cauza furtunii. Acum reînnoieşte apelul."

Ridică receptorul.

– „Alo!"

Nici un răspuns. I se strînse inima. Era stupid să se enerveze şi să se neliniştească astfel, dar cît de greu este să-ţi ordoni nervilor atunci cînd eşti numai o biată infirmă, singură, noaptea într-o casă pustie, izolată pe cîmp, în bătaia vîntului.

– „Alo!" – repetă.

Mereu nimeni. Nici măcar un zgomot. Numai tăcerea aceasta neobişnuită, îngrozitoare.

Miss Keene mai aşteptă o clipă. Apoi vorbi, strigă, se supără, ceea ce îi destinse puţin nervii. Dar – mereu nimic!... Simţi dorinţa de a închide telefonul. Nu îndrăzni însă, zicîndu-şi că totuşi în orice caz cineva se află la celălalt capăt al firului şi că acel cineva va sfîrşi prin a-i vorbi. Apoi, cum timpul se scurgea în aceeaşi aşteptare vană, riscă un ultim „Alo!" şi, cu un gest de furie, trînti brusc receptorul în furca aparatului care căzu pe covor.

Asta îi mai lipsea acum: să nu mai poată ajunge telefonul.

Miss Keene aprinse veioza şi se aplecă pentru a-l ridica. Însă nu reuşi. Spatele o durea prea tare.

Cu toate acestea, miss Keene sfîrşi prin a readormi. Nu mai auzi astfel telefonul care, în mai multe rînduri, sună înfundat.

Chiar de la deşteptare, prima grijă a bolnavei fu de a se adresa serviciului de reclamaţii telefonice. Acolo o căută pe miss Fischer, cu care avusese de a face de mai multe ori şi care era foarte înţelegătoare. Îi povesti ceea ce se întîmplase în cursul nopţii.

– Oh! asta nu-i de mirare – îi spuse miss Fischer. A fost o furtună teribilă. Au fost avariate o mulţime de linii şi, în dimineaţa asta, nici nu mai ştim unde ne este capul. Dumneavoastră aveţi chiar norocul că vă mai funcţionează linia...

– După părerea dumneavoastră – întrebă miss Keene – ce mi s-a întîmplat astă-noapte are vreo legătură cu furtuna?

– În mod sigur.

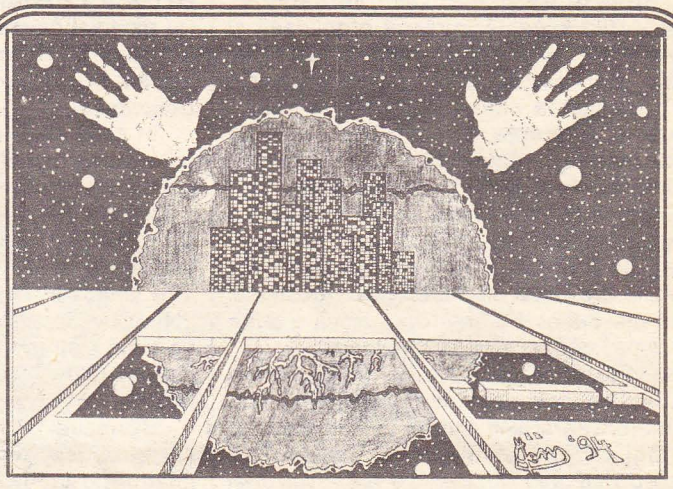

Marian Coman -SFera (Brăila)

– Credeţi că s-ar mai putea repeta?

– E posibil! În cazul acesta, preveniţi-mă, şi voi trimite să vă verifice linia. Însă va trebui să nu fiţi prea nerăbdătoare. Avem atîtea de făcut!

– Ah! suspină miss Keene, mă simt uşurată! Evident, era furtuna. Cum de nu m-am gîndit.

Ziua se scurse fără vreun eveniment deosebit. Miss Keene petrecu cea mai mare parte citind un roman, care-i stîrni un viu interes.

Uitase deja întîmplările nopţii cînd telefonul sună. Maşinal, ridică receptorul şi, de asemenea maşinal, spuse:

– Alo!

Cum nimeni nu răspundea, repetă:

– Alo!

„Iată că reîncepe, gîndi miss Keene, brusc agasată.

Sună, şi apoi tace!"

– „Miss Philips, strigă ea, vino repede te rog!"

Infirmiera alergă, atît de repede cît îi permitea corpolenţa şi suflul scurt. Se opri însă brusc în uşă cu mîinile în şold, furioasă de a vedea că starea bolnavei nu justifica un apel atît de imperios. Începu să bombăne:

– Ce vă veni să speriaţi oamenii, miss Eva! Ce v-a apucat?

– Sst! făcu miss Eva. Ascultă...

Destul de prost dispusă, miss Philips luă receptorul, ascultă un moment, apoi mormăi:

– Nu-i nimeni! Vi s-a părut!

– Nimeni, nu-i aşa? Mai aşteaptă puţin să vedem dacă o să închidă. Sînt sigură că nu.

– Absolut nimeni! constată în sfîrşit infirmiera repunînd receptorul.

– N-ai făcut bine! Ar fi trebuit să mai aştepţi puţin...

– Şi rufele, credeţi că m-ar fi aşteptat? Eu mai am şi altele pe cap!

– Bine! Să nu mai vorbim – suspină miss Keene. Dacă se mai întîmplă, o să anunţ telefoanele.

– E cel mai bun lucru pe care l-aţi face!

Şi, spunînd acestea, infirmiera plecă clătinînd capul. Căci ea gîndea: „Miss Keene să se scrîntească, asta mai lipsea!"

Miss Philips plecă, ca de obicei, la ora 8 seara, după ce pregătise totul pentru la noapte.

Pe noptieră, paharul cu apă minerală, pilulele şi cîteva fructe, se învecinau cu telefonul.

Cinci minute după plecarea ei, telefonul sună. Miss Keene ridică receptorul, însă nici măcar nu se obosi să pronunţe vreo vorbă. Avînd convingerea că va fi inutil, se mărgini numai să asculte.

Se scurse un interval de timp, nesfîrşit de lung. Miss Keene se pregătea să închidă, pentru a pune un capăt acestei exasperante aşteptări, cînd, în sfîrşit, auzi un zgomot. Era un zumzet foarte uşor, un fîşîit abia auzibil, ceva de nedefinit, la fel de slab ca o adiere de vînt sau ca murmurul îndepărtat al unei şoapte.

„Trebuie să fie ceva pe fir – îşi zise miss Keene, căutînd astfel să se convingă singură. Este vîntul fără îndoială..."

Însă, oricît ar fi voit s-o creadă, nu reuşea să se liniştească.

Avea presimţirea că este vorba despre altceva.

Cu nervii încordaţi, reţinîndu-şi răsuflarea, ascultă în continuare.

Foşnetul continuă timp de mai multe minute, apoi încetă brusc. Şi apoi, tăcerea reveni absolută, totală, înfiorătoare, fără ca nimic să se fi produs la „celălălt capăt al firului".

Miss Keene nu mai auzea acum decît bătăile sărmanei sale inimi. Zvîcnete puternice, precipitate, în adîncul pieptului.

Bolnava simţi o gheară strîngîndu-i sufletul, însă totuşi mai încercă să să calmeze: „Sînt ridicolă! E vîntul... Nimic altceva!"

Totuşi, de ce îi era atît de frică.Deodată, murmurul reîncepu. Mai întîi foarte slab şi aproape imperceptibil, el se amplifică din ce în ce. Miss Keene căpătă atunci certitudinea, fără a-şi putea explica de ce: asemenea sunete **este absolut imposibil** să fie produse de o fiinţă vie.

Nu mai avu timpul să se întrebe de către cine ar putea fi. Ca şi cum cineva ar fi subjugat-o, terorizînd-o şi vrăjind-o în acelaşi timp, ea şopti cu o voce slabă, cu buzele tremurînd:

– Alo...

Răspunsul îi veni sub forma unui murmur amplificat. Atunci, cu disperare, ea strigă:

– Alo! Alo!

– A - l - l - o! răspunse, silabisind cuvîntul, o voce îndepărtată.

Miss Keene nu apucă să audă mai mult. Puterile o părăsiră. Scăpă receptorul şi leşină.

„Să fim serioşi, miss Eva! – insistă miss Fischer, neascunzîndu-şi scepticismul – sînteţi atît de sigură că v-a vorbit cineva? Nu credeţi mai degrabă că firele liniei dumnevoastră s-au agăţat pe undeva şi că..."

– Dar vă spun şi vă repet că era un bărbat – insistă miss Keene; acelaşi care m-a sunat de fiecare dată şi care a rămas să mă asculte, fără să răspundă ceva, cînd spuneam „Alo!" o dată, de două ori, la infinit. El produce toate acele zgomote, sînt sigură.

– La urma urmei, poate aveţi dreptate – păru convinsă funcţionara; de îndată ce va fi liber unul dintre lucrătorii noştri, am să-l trimit să vă verifice linia. Însă să nu fiţi prea nerăbdătoare. Toţi au de lucru pînă peste cap după furtuna din noaptea trecută!

– Şi dacă omul acela mai sună, ce să fac?

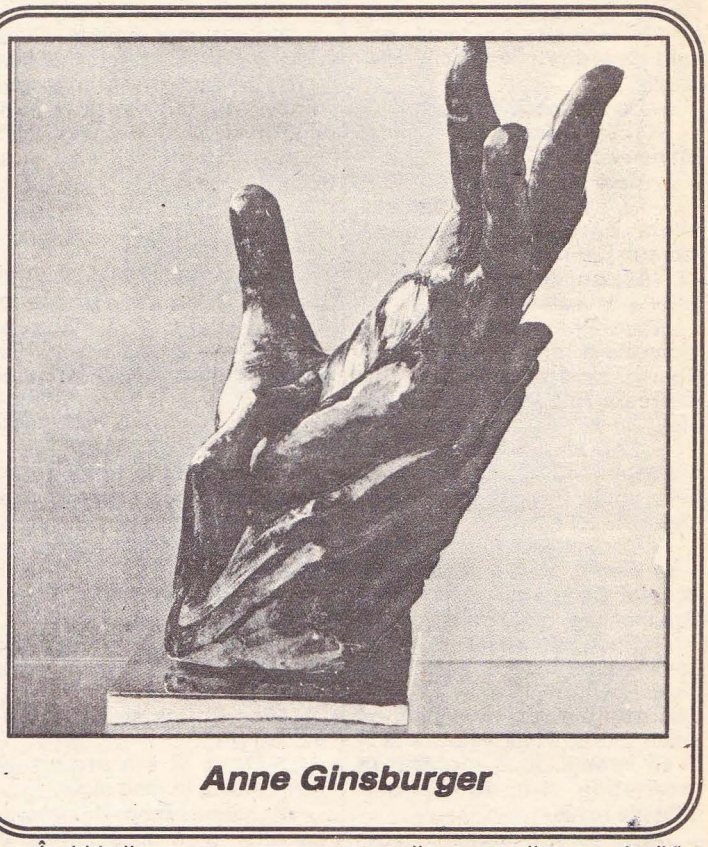

Anne Ginsburger

– Închideţi!

– Şi dacă revine?

– Întrebaţi-l cine este. Asta ne-ar ajuta să depistăm atingerea pe linia dumneavoastră Am putea face astfel reparaţia mai repede.

„Este clar, gîndi miss Keene, că miss Fischer nu crede o iotă din ce i-am spus şi mă ia drept o bătrînă nebună. Am s-o bat la cap pînă o să se hotărască să facă tot ce-i necesar!"

– Aşa să faceţi! – spuse infirmiera care tocmai intra şi auzise ultima frază, pronunţată cu voce tare – bateţi-o la cap cît vreţi. Însă, pînă atunci, luaţi-vă pilulele şi dormiţi! Somnul o să vă calmeze şi o să vă facă bine. Eu, personal, mă duc să-mi fac siesta.

În ciuda pilulelor şi deşi, din precauţie, infirmiera dublase doza, miss Keene nu putea adormi. Iar cînd din camera alăturată îi parveni sforăitul sorei, beneficiara unui somn rapid, adînc şi zgomotos, renunţă definitiv să mai aţipească.

Natural că miss Keene nu se putu opri să nu se gîndească la strania întîmplare cu telefonul. Deja foarte neplăcută în sine, aceasta devenea şi mai jenantă datorită faptului că nimeni nu-i dădea crezare spuselor.

„Data viitoare – îşi promise ea – dacă sora va fi aici, am s-o pun să asculte pînă cînd va auzi şi ea ceva. Astfel, nimeni n-o să mai poată spune că am vedenii."

Şi chiar în acel moment, telefonul sună.Miss Keene se simţi străpunsă de un fior de gheaţă. În ciuda soarelui de amiază ale cărui raze inundau fereastra, a ciripitului vesel din grădină şi deşi nu se simţea singură în casă, îi era frică, foarte frică. Totuşi, înainte chiar de a se fi gîndit dacă trebuie sau nu să răspundă, ca împinsă de un fel de instinct, ridică receptorul şi spuse „Alo!".

Ca un ecou, o voce îndepărtată îi răspunse:

– Alo!...

– Cine-i acolo? întrebă ea.

– Alo!...

– Cine sînteţi?

– Alo!...

– Ce doriţi?

– Alo!

Miss Keene insistă:

–Vă rog, răspundeţi! Spuneţi măcar un cuvînt! Cine sînteţi?

Nu obţinu însă decît acelaşi „Alo" foarte îndepărtat...

De această dată, nu mai putea suporta. Se simţea la capătul puterilor. Zdrobită, tremurînd, nu se mai simţea în stare nici măcar să ţină receptorul la ureche. Îl lăsă să cadă, pe pat, încercă să-şi recapete respiraţia, şi, amintindu-şi în fine că nu e singură, o strigă pe miss Philips.

Aceasta se lăsă

destul de mult așteptată. Nu-i plăcea de loc să fie deranjată cînd își face siesta și tonul vocii sale dovedea proasta sa dispoziție:

– Ce s-a mai întîmplat?

– Chiar adineauri m-a sunat din nou el!

– Care el?

– Ei, știți prea bine: bărbatul acela care-mi telefonează mereu! Cel care nu face decît să răspundă „Alo" la toate întrebările mele!

Miss Philips se pregătea tocmai s-o tachineze pe miss Keene, cînd fu surprinsă de expresia tulburată a chipului său.

– Zău zău! – spuse ea cu blîndețe – nu vă mai gîndiți la asta, miss Eva. O să vă distrugeți de tot nervii...

– Dar îmi este frică! – scînci miss Keene. Mi-e frică de omul acesta! De ce-mi telefonează fără încetare, zi și noapte?

– Frică, de ce? Hai să ne gîndim puțin, miss Eva: Ce v-au zis cei de la telefoane? Că linia dvs. este probabil deranjată, ca multe altele. Totul vine de aici! O să vedeți: după terminarea reparației, n-o să se mai întîmple nimic.

Miss Keene închise ochii. N-o mai asculta pe infirmieră. Aceasta, ea o ghicea, încerca s-o amăgească tentînd – de bună credință – să facă explicabil inexplicabilul. Ea însă auzise acea voce, și o mai auzea încă... O voce neutră, fără timbru, fără inflexiuni și totuși totodată insinuantă, atrăgătoare, în repetarea ca un ecou infinit al acelui „Alo! Alo! Alo!..."

Telefonul păcănea ușor pe noptieră. Oricît de ușor ar fi fost, acest zgomot o ținea trează pe miss Keene. Ori, ea voia să doarmă. Era singurul mijloc să scape de gîndurile negre care o chinuiau. Înfășură deci cu grijă aparatul în mai multe șaluri groase, gîndind că, chiar dacă soneria va suna, nu o va auzi.

Și totuși o auzi.

Mai întîi, ezită: „Ce să fac? S-o las să sune? Mai bine, nu! Am să ridic și apoi am să închid imediat fără să ascult nici măcar o clipă..."

Ridică receptorul și înlemni. Vocea, mereu aceeași voce impersonală, răsuna în cameră, adresîndu-i-se:

– Unde sînteți! Vreau să vă vorbesc...

Miss Keene nu se simțea în stare să facă vreo mișcare, să se desprindă de vocea care repetă:

– Unde sînteți! Vreau să vă vorbesc...

– Nu! Nu!

– Unde sînteți! Vreau...

Nu auzi mai departe. Cu un violent efort al întregii sale ființe reuși să închidă. Mîinile sale înghețate rămaseră o bună vreme crispate pe aparat, ca și cum ar fi încercat să-l amuțească pe vecie.

Dimineața și prima parte a după-amiezii trecură fără ca telefonul să mai sune. Miss Keene își mai reveni. Eva de asemenea liniștită aflînd că, în sfîrșit, linia îi fusese dată la verificat chiar în cursul acelei zile. Gîndea că, astfel, se va descoperi pînă la urmă autorul glumelor de prost gust care se amuza s-o tulbure și că se va face tot necesarul pentru a fi lăsată în pace.

Către ora 4, totuși, începu să fie nerăbdătoare.

– N-o să vină! – repeta fără încetare. Să vedeți că n-o să vină!

Miss Philips se căznea s-o încurajeze:

– Dacă vi s-a promis, va veni cineva, în mod sigur.

În același timp, încerca s-o distreze. Însă miss Keene, de cînd fusese cuprinsă din nou de neliniște, nu avea chef nici să facă lectură, nici să joace cărți. Pînă la urmă a trebuit să fie închis chiar și aparatul de radio.

Pe la ora 5, telefonul sună.

Miss Keene ridică tremurînd, apoi răsuflă imediat ușurată recunoscînd vocea domnișoarei de la centrală:

– Miss Eva Keene?

– Da, eu. Vă ascult.

– În legătură cu acele chemări pe care susțineți că le-ați primit... (Miss Fischer accentua ironic pe „susțineți" și bolnava o remarcă). Noi am verificat linia dvs. Am raportul în fața ochilor.

– Atunci? – se neliniști miss Keene.

– Tehnicianul nostru a urmărit firele pînă la locul unde erau căzute.

– Ah! Erau deci căzute?

– Da. Chiar la ieșirea din oraș. Dvs. deci nu puteați auzi nimic, dar absolut nimic.

– Cum îmi puteți spune – murmură miss Keene – că nu puteam auzi nimic, cînd eu vă asigur că...

– Bineînțeles – i-o tăie miss Fischer – că nu puteați auzi nimic! Este cu totul imposibil ca cineva să vă cheme de acolo!

– Dar vă repet – insistă miss Keene – că am fost **căutată** de un bărbat. Trebuie să fi avut deci posibilitatea.

Enervată de ceea ce considera a fi o încăpățînare copilărească, funcționara dori să pună capăt discuției:

– Miss Eva, nu pot să vă spun decît un singur lucru: chiar mîine vă reparăm linia.

Însă miss Keene nu renunță:

– Cînd vă zic că omul acela mă căuta! Sînt sigură. Avea deci și cum, și cu ce.

– Ba nu, miss Keene. Este imposibil! Nu vi se poate telefona din locul unde este căzută linia dvs.

– Și care-i, mă rog, locul acela?

– Cimitirul...

Paralizată de groază, cu nervii încordați, miss Keene aștepta. Este singură. Ea este totdeauna singură noaptea. Și totuși cît ținuse să nu rămînă singură în acea noapte. Însă nici rugămințile, nici măgulirile, nici amenințările, nici promisiunile, nimic nu putuse să o rețină pe miss Philips peste ora obișnuită! Și miss Keene se simte mai nefericită, mai însingurată, mai părăsită ca niciodată.

N-a avut curajul să deconecteze telefonul, care stă tăcut alături. Ea așteaptă, ascultă și gîndește. Totodată își aduce aminte... Mai întîi apelul, apoi tăcerea, apoi foșnetul, apoi vocea...

Telefonul sună. Un clinchet scurt, care revine și se prelungește. Totul decurge apoi foarte repede. Un foșnet ușor de cămașă de noapte, o ureche dornică să asculte, telefonul care alunecă dintre degete, doi ochi care se măresc, se îngrozesc, se liniștesc, bătăile unei inimi obosite care se fac rare, rare, rare...

Și aceste ultime cuvinte pe care le-a auzit și care i s-au părut atît de blînde, de dulci:

– Miss Eva Keene, vă aștept...

Traducere de

Mihaela și Cristian IONESCU

După traducerea franceză a lui André-Francois Termath apărută în revista „Marginal" nr. 4/iunie-iulie 1974. Primă apariție în SUA: noiembrie 1953.

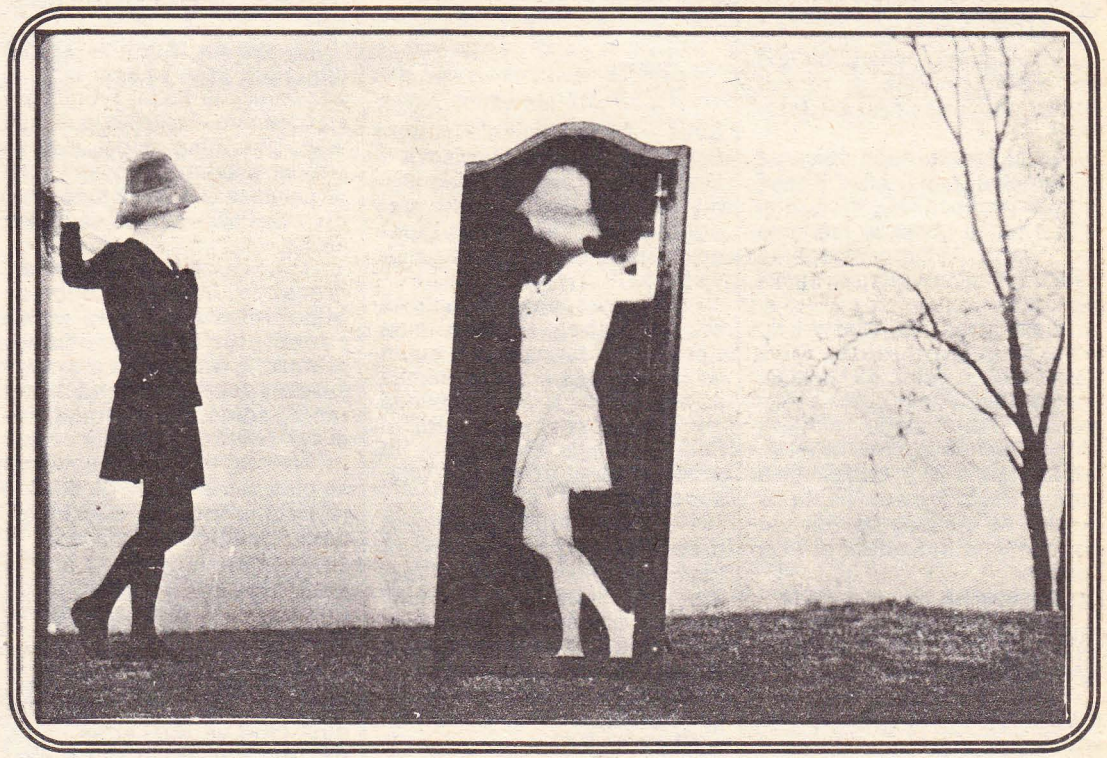

FARIAL

Premiul Dan Merişca 1994

SEBASTIAN CORN

(n. 26 martie 1960).

Absolvent al facultăţii de Medicină Generală, Bucureşti -1985. Medic de bord pe cargourile Zărneşti şi Neptun.Medic de circă. Actualmente, chirurg într-un spital bucureştean.

Palmares locul I Quo Vadis? '93, Locul III Nemira 93, premiul Dan Merişca '94, menţiune Helion '93, şase menţiuni Nemira '93 (sub 3 pseudonime). De menţionat că toate acestea în ultimele 6 luni.

Autori preferaţi - Clifford Simak, Philip K. Dick, Herbert Franke, William Gibson, C.T. Popescu, Alexandru Ungureanu, Dănuţ Ivănescu, Florin Pîtea.

În cele zece minute care au trecut de cînd m-am trezit, am apucat să mă spăl şi să mă rad, dar sînt încă buimac. Nu, nu era ca în zilele proaste, cînd încurcam robinetele între ele şi nu mai ştiam cum se trage apa la WC. Atunci era cu mult mai rău. Azi, nimerisem totul din prima. Localizasem periuţa şi pasta de dinţi, săpunul, maşina de ras, tot! Nu mă pierdusem printre obiecte.

Cu toate acestea, cînd am ieşit din baie, îmi mai rămăseseră o sumedenie de lucruri neclare.

„Aş mînca o gogoaşă" îmi spun. Poate că gogoaşa m-ar mai readuce în apele mele, deşi la ora asta n-aş putea nici s-o descriu, nici să-mi amintesc ce gust are. Cuvîntul doar mi-a pulsat, inconştient în minte.

„Ah, pilulele!" mi se trezeşte un reflex, văzînd perlele gătbui aliniate pe noptieră. „Voi avea o zi bună!" stabilesc, fericit că ştiu deja că noptierei i se spune noptieră.

Pilulele sînt ritualul clar şi necesar pe care nu l-am încurcat niciodată. N-am cum să mă sustrag sau să uit de ele. Şi mă vor ajuta, ca de obicei, cu mult mai mult decît nenorocita aia de gogoaşă.

Le arunc brusc în fundul gîtului şi, pînă ce ele să ajungă în stomac, simt cum încep să mă încarc. Unu: trebuie să dau telefon la spital, ca să-i pun să aranjeze sala de operaţii. Doi: trebuie să pornesc repetitorul ca să aflu ce-am făcut ieri şi alaltăieri, ca să nu-mi scape cumva ceva nerezolvat. Trei: trebuie să pornesc ecranul cel mare ca să aflu cine mai stăpîneşte pe afară.

De altfel, în această privinţă, primele efecte ale pilulelor începeau să se simtă. Îmi **amintesc** că din punct de vedere administrativ, **Urbsul** meu este condus de Brendan, în timp ce Ghilda Chirurgilor este condusă de Skjöld. Dintre ei doi, Brendan parcă era de prea mult timp în Administraţie şi ar fi fost cazul să-l dea jos careva... Din vagile mele amintiri, Skjöld mai avea cum să reziste.

Bun. Deja puteam să-mi continui treburile de unde le lăsasem ieri. Aşa că pornesc ecranul cel mare.

– Ciocniri în Piaţa Artelor. Oamenii lui Banffy i-au înfruntat pe ai lui Brendan. Doisprezece morţi, treizeci de răniţi. Lupta a durat sub 45 de minute, neducînd la modificarea frontierelor dintre cele două Urbsuri. Banffy şi Brendan au semnat, chiar în zona de conflict, un protocol care confirmă **statu quo** dintre cele două Urbsuri.

Ecranul pare să explodeze, după care tabără pe mine cu alte informaţii:

– Complot dejucat în Urbs Condor. Restauratorii l-au informat la timp pe Administratorul Brendan despre manevrele de culise care...

– Buuun! Deci a mai rezistat o zi, constat cu voce tare exact cînd ecranul cel mai mic îmi dă legătura cu spitalul.

– Uwe Sohn? mă întrebă vocea cu inflexiuni bizare a tinerei care mă privea din display. Mai mult ca sigur că era secretara blocului operator. Dar nu-mi amintesc, să mă pici cu ceară, cum o cheamă. De altfel, şi ea îmi pronunţă numele ghiduindu-se după inscripţia din terminalul ei.

– Eu sînt, dragoste! dau drumul primului reflex verbal. Îi văd doar capul, o fi cocoşată, burtoasă, cu sînii căzuţi sau cu picioarele în X, n-am de unde să ştiu, dar secretarele sînt totdeauna satisfăcute cînd le vorbeşti aşa, ca şi cum ţi-ai aminti bine de ele.

Nu m-am înşelat. Tipa chicoteşte pe ecran, înroşindu-se:

– Domnule... – vocea i se pierde, iar eu aud cum îi turuie repetitorul în birou, **reamintindu-i** şi ei.

– Sosesc cam într-o oră, dragoste! – mă uit la ceas şi adaug – Asta înseamnă cam 9,30. Vezi să fie totul pregătit! N-am cum să întîrzii decît dacă dobitocii din Urbsuri organizează ceva pe linia ferată!

– Înţeles, Uwo Sohn! spune ea căscînd ochii mari. Nu înţelegea ultima mea remarcă. Sau pilulele ei întîrziau să-şi facă efectul, sau poveştile despre tipii cărora nu li se permitea să-şi reamintească prea mult, erau adevărate.

Închid şi-mi cuplez repetitorul. Ecranul îmi afişează frazele, în timp ce difuzorul mi le citeşte, monoton:

a) Trei nefrectomii şi două hepatectomii efectuate în 10 aprilie. În frigiderele sălii – rezervă de patru tiroide şi cinci preparate cord-pulmon.

b) Suturi efectuate cu polycolagen monofil (de verificat etanşeitatea).

c) Hrană consumată în valoare de 4500 calorii. Energie depusă în 10 aprilie: 3700 calorii...

Parcă eram idiot. Îmi trecusem în repetitor şi ce exerciţii trebuia să fac pentru a elimina surplusul caloric.

Repetitorul îmi mai amintea de întîlnirea cu tot stafful, pentru ameliorarea strategiei de recoltare a organelor. Nu-mi bat capul să reţin ora şi locul. În mod cert erau transcrise şi în repetitorul de la servici, iar eu trebuia să fiu enorm cu puterea pe care mi-o dădeau pilulele.

Citesc pe ecran orarul trenurilor suspendate, adresa spălătoriei unde îmi lăsasem costumele, scrisoarea pe care trebuia s-o trimit fratelui meu. Totul ordonat, bine paginat.

Dar, bizar, printre paragrafele parcurse, mă tot ciocnesc de o întrebare scrisă de mai multe ori:

„Oare Administratorul sau şeful Ghildei, cunosc?"

Încă am mintea împăstată. Pilulele nu lucrau din plin atît de dimineaţă, aşa că nu-mi e de loc clar ce vroiam să aflu cu întrebarea asta. Mă rog, parcurg mai departe ecranele în timp ce, conştiincios, repetitorul mi le citeşte. De fapt, fusesem suficient de stupid ca să formulez o întrebare eliptică la sfîrşitul zilei trecute. Mă bazasem pe memoria bine eşafodată a zilei de 10 aprilie şi lăsasem în repetitor o întrebare vagă, fără conexiuni, aşa cum nici un locuitor al Urbsului nu trebuia s-o facă. Practic, era o informaţie rătăcită...

„Eşti un idiot!" spun privind în oglindă, după care arunc de-a valma în mixer cîteva fructe, două ouă şi trei linguri de lapte praf.

Mai aveam de rememorat un singur paragraf din repetitor. Mă uit pe ecran şi văd o adresă:

FARIAL DAVENPORT; URBS CONDOR

33, BLVD. OCEAN

HABITACLU 860. AZI, 11.04.2143. După ora 18,00.

– Farial? Bărbat, sau femeie? Mai degrabă femeie! concluzionez. Prea rar mi s-a întîmplat să notez adresele unor bărbaţi. Îmi vine în minte că în habitaclurile unor bărbaţi n-am fost decît cînd aveam de discutat ceva important. Ca de exemplu: oare ei, liderii, ştiu şi decid, concomitent?

Asta era! Asta era scopul întrebării afişate în repetitor! Ştiam că în Urbsuri eram, pe de o parte, noi, cei care decideam ce aveam de făcut şi care abia ştiam pe ce lume sîntem. Pe de altă parte, existau restauratorii. Ei îşi aminteau perfect: date, întîmplări, evenimente. Ei stocau informaţia şi ne-o tot oferau, continuu, prin trenuri, pe străzi, acasă şi la servici. Dar erau incapabili să propună soluţii pentru ceea ce ştiau. În schimb, noi nu reuşeam să ne amintim evenimentele curente. Singurul lucru pe care nu-l putem uita, era profesia, dar cum naiba o reţinusem, habar n-aveam.

Chestiunea era: existau în Urbsuri indivizi care puteau să facă şi una şi alta?

„Poate liderii Administraţiei sau ai Ghildelor" îmi răspund reflex. Mda... pilulele îşi făceau efectul. Începeam să fiu la îndemînă, iar spaţiul care mă înconjura căpăta un sens mai clar pentru mine.

Era timpul să mă îmbrac şi să iau trenul suspendat. Aveam de străbătut

Catharina

trei Urbsuri (dintre care două străine) înainte să ajung la penitenciar. Şi acolo, mă aşteptau sălile de operaţii şi transplanturile.

Pediculul hepatic. Repere: venele suprahepatice, vena portă, artera hepatică, canalul biliar comun... ah, ah, aici eram tare. Astea erau lucruri pe care n-aveam cum să le uit!

Dar dacă mă întrebai cum arată Farial şi de ce îi notasem adresa, ţi-aş fi replicat că eşti lipsit de bun simţ. Astfel de întrebări nu se pun în Urbsuri...

Doamne, ce îmbulzeală în tren! Cuplez ecranul ca să aflu ce s-a mai petrecut, căci acasă am pierdut timpul gîndindu-mă la aiureli. Trebuie să recuperez, dacă vreau să mă pun la punct, astfel încît ajuns la servici să funcţionez într-un mediu de referinţă pe care îl cunosc.

Ecranul din faţa mea se umple de date şi de restauratori care dezbat realitatea petrecută recent. Mă uit în jur. Toţi ceilalţi sînt cu mult în urma mea, îi văd cum privesc în displayuri cu ochii înceţoşaţi. Abia au introdus fişele în repetitoare şi încă învaţă despre ce au făcut ei, ieri şi alaltăieri.

– ...faptul că Brendan a acceptat în numele Urbs Condor, decoraţiile conferite acum trei zile de Administraţia Cossimo din Urbs Italica, a avut efectul unei lovituri de trăznet asupra lui Banffy. Acesta a considerat că ceilalţi doi Administratori s-au apropiat periculos de mult, mai ales că Urbsurile conduse de ei, înconjură Urbs Hungarica pe 2/3 din frontierele ei...

– Nu cred că aceasta este explicaţia reală, intervine un alt restaurator. E drept că Administratorul Cossimo l-a decorat pe Administratorul Brendan, dar manierele lor de guvernare sînt atît de distincte, încît cel mai probabil, atacul de aseară asupra Pieţei Artelor, s-a datorat impresiei lui Banffy că Urbs Condor e pe cale să devină o zonă a controlului absolut al informaţiei interne, sub influenţa lui Cossimo. Şi asta, chiar la limita Urbs Hungarica... Cu alte cuvinte, s-a temut nu de o apropiere, ci de o extensie nepermisă a modului italic de a administra informaţia...

Gata! Încep să-i localizez pe tipi. Eu stau în Urbs Condor, iar pînă la servici, localizat în Urbs Tenebrorum, trebuie să străbat Urbs Hungarica şi Urbs Italica. Tipii de care se tot vorbeşte sînt lideri ai Administraţiei, destul de învechiţi în posturi, după cum ne reamintesc restauratorii. Iată, aflu de la ei că Brendan are 14 zile de conducere la activ!

Nişte prăpădiţi! Nu au stabilitatea unor lideri de Ghildă, cum ar fi Skjöld! El dirijează ramura chirurgilor de vreo cinci-şase luni, nu ţin minte precis fără ajutorul restauratorilor. Are şanse să mai rămînă în post (pînă la o lovitură) cam încă pe atît.

– A fost un simplu gest de curtoazie, continuă restauratorii. Remiterea unei decoraţii nu implică, de facto, o apropiere între sistemele de guvernămînt.

Mda... tipii îşi făcuseră datoria. Ne băgaseră în cap că Brendan acceptase decoraţiile de la Cossimo, ceea ce dusese la un conflict cu Banffy. Ne reaminstiseră cum stăm pe afară...

Îi privesc din nou pe cei din jur. Au trecut şi ei pe programul comun. Nu realizez: îşi pun oare şi ei problemele pe care mi le pun eu? Dacă restauratorii ne vînd nişte evenimente care nici nu s-au petrecut, bazîndu-se pe lipsa memoriei noastre? Nu-mi amintesc dacă azi m-am gîndit la problema asta. Adică: sînt liderii în cunoştinţă de cauză atunci cînd decid? Sau, primesc şi ei informaţia prelucrată de restauratori?

Schimb ecranul ca să aflu care este situaţia atmosferică. Nici nu apare bine restauratorul cînd, individul din dreapta mea, urmărind încă dezbaterea de pe ecran, mă apucă discret de mînă:

– Diseară. Ora 20,00. La intersecţia străzilor Ekaterinodar cu Misraim. Urbs Italica.

Farial? mi se aprind reflexele. Ce măsa vrea ăsta? Cu ea mă întîlnesc mai devreme însă, îmi amintesc. La ora 18,00. Mutra tipului nu-mi spune nimic... să aibă totuşi vreo legătură cu Farial?

Hm! Tipul poate să fie un provocator plătit de Administraţie, deci mă prefac preocupat de restauratorul care repetă buletinul meteo. Apoi, trec din nou pe programul cu dezbaterea:

– Există similitudini între gestul precipitat al lui Banffy, de a ataca Piaţa Artelor, cu un act asemănător, petrecut acum 8 zile în Urbs Essex...

– Ştiu la ce te referi, a intervenit celălalt restaurator. Conrad din Essex a hotărît că este mai productiv să declanşeze un conflict de avertisment cu vecinul său, decît să aştepte ca lucrurile să ia o întorsătură nedorită, şi să se trezească cu o interdicţie de acces asupra înregistrărilor din repetitor...

– Ah, informaţiile interne, cele dintre cetăţean şi el însuşi. Un subiect încă delicat. Poate cetăţeanul să dispună, doar el singur, de amintirile sale recente?

– Diseară, Uwe Sohn. La ora 20,00! reia tipul de lîngă mine. Ekaterinodar, colţ cu Misraim, Urbs Italica, insistă el liniştit, prefăcîndu-se că urmăreşte discuţia de pe ecran.

Dacă este un provocator? Ştiu clar că mesajele de reamintire ţi le laşi doar în repetitor. Apoi, îmi amintesc că mă mai gîndisem la chestia asta cu cîteva secunde în urmă...

– O clipă, îi răspund relaxat şi-mi cuplez din nou diskul la display. Ecranul îmi afişează iarăşi ziua de 10 aprilie 2143. Operaţiile efectuate, rezervele de organe, adresa spălătoriei, kilocaloriile, Farial, întîlnirea cu stafful chirurgical al Ghildei, întrebarea mea tîmpită, repetată de cîteva ori.

Pentru mai multă siguranţă, parcurg şi datele ultracurente: orele de masă, toaletele purtate, recomandări pentru ţicurile verbale de folosit, astfel încît să-mi păstrez o personalitate unitară de la o zi la alta, etc.

Nu. Nu găsesc nimic referitor la Urbs Italica. Mă întorc spre tip şi-i arăt ecranul:

– Vedeţi? Informaţia dumneavoastră nu figurează...

– Îmi permiteţi? spune el amabil şi bate cu degetul în ecran, în dreptul întrebării eliptice. Făcusem o greşeală că o înregistrasem. Puteam avea neplăceri acum, dar, simţind că nu mai am ce pierde, exclam nervos:

– Şi ce-i cu asta? Din cîte ştiu eu nu contravine legilor... cîtă vreme diskul poate fi lecturat oricînd de Administraţie în repetitor!

– De asta puteţi fi sigur, răspunde el privindu-mă complice. Teoretic, relaţia dintre cetăţean şi fişierul său repetitor nu are cum să contravină regulilor.

Îmi sare ţandăra imediat:

– Nu pricep atunci... ce doriţi de la mine?

– Trebuie să veniţi diseară, reia el în şoaptă, privind în jur iscoditor. De fapt, o să mai fiţi contactat în cursul acestei zile. O măsură de precauţie, ca să nu uitaţi...

Mă uit la el neîncrezător. Îmi cobor sprîncenele, făcînd un efort de memorie, dar tipul e în afara bătăii pilulelor mele. Nu-l pot asocia cu nimic familiar. Poate că este, totuşi, un provocator.

– Ce vă faceţi, domnule, dacă cuplez ecranele la serviciile... – mă uit afară şi, văzînd că sîntem deja în Urbs Italica, termin întrebarea – ...la serviciile Administraţiei Cossimo? Este permis să treci orice în repetitor, numai să-l treci! Dar orice altă formă de rememorare este interzisă, şi asta o ştiţi foarte bine. Chiar dacă ne aflăm într-un Urbs mai liberal, cum este cel al lui Cossimo, conchid făcînd semn spre faţadele împopoţonate printre care aluneca trenul suspendat.

– Aşa este. Nici chiar Urbs Italica nu acceptă alte forme de rememorare, răspunde el şuşotind. Dar aţi face mai bine să nu-i anunţaţi! Ancheta ar conduce chiar la dumneavoastră... în plus, n-aţi mai afla răspunsul la întrebare, încheie el arătînd spre ecran.

Se apropie şi mai mult de mine şi îmi strecoară la ureche o propoziţie pe care nu aveam cum s-o înţeleg, dar care mi-a deschis memoria instantaneu:

– **Ex urbis sunt mons**, Uwe Sohn...

La naiba cu Farial, mi-am spus. Abia acum reuşise necunoscutul să fie convingător. Nu ştiam încă ce aveam concret de făcut, dar îmi era clar că nu trebuia să lipsesc de la întîlnirea din Urbs Italica de la ora 20,00.

E infernal! răcnesc în sală, în loc de răspuns la ordinul transmis prin difuzoare. Tocmai aflasem că urma să mai primim doi militari grav răniţi în cursul zilei pe strada Cannonica, în Urbs Italica. Făceau de pază sub linia trenului suspendat cînd, spuneau rapoartele, fuseseră atacaţi de un grup care aruncase în aer cîteva habitacluri din zonă.

– Un ficat-splină şi un cord-pulmon! urlase megafonul, făcînd-o pe colega mea mai în vîrstă să-şi bage degetul gros între arătător şi mijlociu, împungînd aerul înspre difuzoare.

– Vin gata cuplaţi la tubulaturi, ne anunţase vocea, dar noi ştiam ce treabă de mîntuială făceau ăia de la triaj.

– Trebuie să fie tipi de-ai lui Banffy! Ei se ocupă cu lovituri din astea! îmi suflă colega la ureche în timp ce face ultimele suturi la piele.

– Se poate... sonaţii ăştia din Urbs Hungarica nu concep că ar putea să piardă controlul asupra informaţiei interne. Iar şmecherul de Cossimo îi excită pe toţi... ce, ţie nu ţi-ar place să nu-şi bage nimeni nasul în diskurile tale? ne face anestezistul cu ochiul, privind dintre sculele lui piuitoare.

– Ia mai dă-i dracului! îmi şopteşte din nou doctorita aruncînd portacul pe masa de instrumente. P'ăsta cu ficatul, îl aiurim noi! O dăm naibii de splină, n-o mai prelevăm! Un militar imbecil poa' să stea bine mersi şi fără splină, nu?

Doamne, măcar de nu mi-ar mai fi vorbit atît de aproape de ureche! Are o vcce rotundă, care îmi transformă craniul în cutie de rezonanţă. Şi toată adrenalina asta pe care mi-au stors-o operaţiile, mă face să mă bîţii ca unul abia cules dintr-un refrigerator pentru conservarea organelor. O fi ea mai în

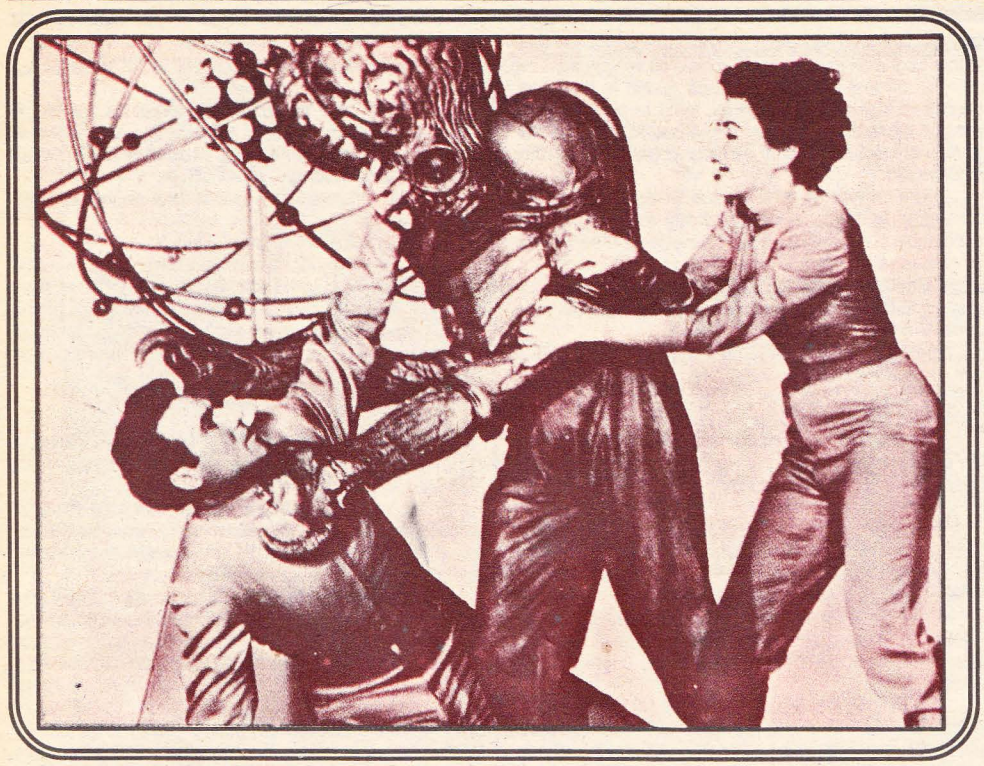

vîrstă, dar e încă prea atrăgătoare ca să te hazardezi să operezi **numai** cu ea...

– Pregătiți sala 3! strig la corpul auxiliar și mă întorc spre doctoriță. Aș vrea să încep fraza următoare spunîndu-i pe nume, dar realizez că e o chestie imposibilă. Dracu mai știe cum o cheamă!

– Și dacă tipii din comisia militară se prind că le-am livrat „coletul" fără splină?

Doctorița își țuguie buzele, țocăind spre mine:

– Nu te șifona prea tare, iubitule! Ce, ai înebunit? Ne apucă mîine dimineață dacă operăm chiar **tot**... și știi că e interzis să nu dormi. Prea multă continuitate a memoriei! strigă ea spre megafoane, făcîndu-ne pe toți să amuțim. Dar ăsta era stilul ei. În plus, știa că Ghilda Chirurgilor iese parțial de sub jurisdicția Administrației.

– De fapt, se bagă anestezistul în vorbă, tu crezi că ăia au timp de pierdut să-l caute pe cretinu' ăsta de splină? Mi-am reamintit azi, în tren, că spiritele sînt încinse de vreo trei luni în Urbsuri. Cică de trei luni încoace, tot are loc o nesfîrșită gherilă urbană. Așa că armatele au nevoie de carne de tun pe bandă rulantă. Cine să ne controleze?

– Noi înșine. Mîndria profesională, zic. Chestia asta n-o pot uita de pe o zi pe alta!

– Ia liniștește-te! reia doctorița. Uite mîndria profesională! spune ea și repetă gestul cu degetele groase care împung aerul. Dacă stau să mă gîndesc, mi-am păstrat eu niște informații în diskurile astea idioate. Te scot eu din rahat dacă iese ceva... și mai lasă dracului mîndria profesională. Nu e decît **frică** profesională...

Auxiliarii au intrat în sală și au scos operatul. Mă apucă rîsul în timp ce ieșim la spălător și simt că mi se face sete. Repede, o sticlă de „Bottleggar"! O localizăm, așezată printre cîmpurile operatorii utilizate, o scoatem din ascunzătoare, iar eu mă reped și sorb un gît. Buff! Drept în picioare! Strict interzis în spital. Dar face bine după trei transplanturi hepatice, patru plombaje femurale și două nefrectomii de conservare.

– Cum te cheamă? se interesează doctorița făcîndu-mi cu ochiul.

– Uwe Sohn! răspund, și-i întind sticla de „Bottleggar".

– Ești vreu evreu, ceva? se uită ea țintă la mine. Ăștia spun tot timpul că evreii pun mîna pe putere și că sînt circumcișii!

– Nu sînt nici Administrator, nici lider de Ghildă! Dar de chestia a doua, pot să te conving, dacă ești dispusă să facem proba.

– Serios? se holbează ea și izbucnește în rîs. Anestezistul întinde mîna după sticlă și face cu pumnul spre noi:

– Aș fi pus pariu! Pariu aș fi pus! suflă el, făcînd pe supăratul. Dar n-am ce face! Dintotdeauna, chirurgii au fost cei preferați!

– Aduceți doi recipienți! Un ficat-splină și un cord-pulmon! răcnesc spre auxiliari și fac semn madamei cu care operasem, să mergem să ne spălăm...

O las pe ea să intre prima, iar eu îmi cuplez diskul înregistrat ieri în același loc. Îmi afișează operațiile efectuate, locul unde pot mînca burtă de vițel în apropierea spitalului, locul de unde pot lua un pachet de „Commodore", locul de unde îmi pot procura gogoși... deja, gura mi se umple de salivă.

– Ce naiba faci? Nu vii? scoate colega capul din spălător. Apuc să-i văd capătul unuia dintre sîni. Relativ turgescent.

– Puțină răbdare, răspund și-i întind prin ușa deschisă, sticla de „Bottleggar".

– Eh, eu plec atunci, zîmbește anestezistul.

Tipa ia sticla, soarbe un gît, se uită la ceas și-mi face din nou cu ochiul:

– Uwe Sohn! Hai să ne spălăm, Uwe Sohn, doar nu vrei să ne batem joc de asepsie!?

Mă uit și eu la ceas. Au mai rămas 25 de minute pînă să vină imbecilii ăia de militari pe care trebuie să-i operăm.

– Răbdare! repet.

– Răbdare, răbdare... spune ea trîntind ușa. Mai avem doar 20 de minute!

Ce mama dracului vroia? Un amor cu tacîmul complet între două operații? Dar, chiar și așa, în viteză, nu m-aș fi putut culca cu ea fără să aflu cum o cheamă. Doctoritele se excită în mod deosebit dacă le șoptești numele cînd faci dragoste cu ele. Le gîdilă ego-ul orgolios, care le-a făcut să-și aleagă profesia asta.

Iată de ce străbat în continuare listele din ecranul cel mare. Pînă să aflu cum o cheamă, dau din nou peste întrebarea aia tîmpită, lipită de ecran:

„Oare liderii iau decizii bazîndu-se pe propria lor experiență? (De testat Skjöld în cursul întrevederii)"

Așa scrisesem ieri în disk. Am parcurs absent restul ecranului, încercînd să-mi imaginez cum ar fi să iei hotărîri, știind chiar **tu** ce se întîmplă de fapt! Poate că așa puteai deduce chiar și încotro se îndreaptă aceste Urbs. Au ele vreun scop? Ne mișcăm cu toții către vreun punct anume? Facem parte din vreun plan?

– Ce faci, domnule? strigă colega de sub duș. Nu vii odată?

Am aruncat o ultimă privire pe ecran și am răspuns:

– Pregătește-te Margot!

Dar, pînă să intru în spălător, înregistrez ultima frază înscrisă pe disk, chiar sub numele doctoriței:

„Iar Margot îți va spune: **Ex urbis sunt mons!**"

M-am uitat la Margot și am văzut-o cum aproba din cap, imperceptibil. Skjöld derulase cîteva planșe și le comparase cu repetitoarele. Lucru, inutil, de altfel, pentru că tehnicile chirurgicale **nu** le uitam!

– O intervenție mai rapidă. Ne va permite să scurtăm timpul dintre sosirea acceptorilor și înzestrarea lor cu organele ce le-au fost distruse.

Privesc plictisit la diskul înregistrat ieri, după masa de prînz. Îl las pe Skjöld să turuie înainte, știind că orice ar fi propus el, nu era nimeni în stare să opereze cu mai multă viteză decît mine.

Acum mă preocupa doar fraza de care mă ciocneră de trei ori în cursul zilei: **Ex urbis sunt mons.** Adică, un fel de: **În afara orașului sînt munți...**

Margot o rostise și ea, reamintindu-mi sub duș că, la ora 20,00 trebuia să fiu la Ekaterinodar, colț cu Misraim.

– Ce avem de făcut acolo? o întrebasem.

– Ah, eu trebuie doar să te anunț să mergi la întîlnire. Eu nu voi participa...

– Nu pricep. Habar n-am ce rol am în toată chestia asta... Ai vreo idee ce scop are întîlnirea?

Margot își ridicase sprîncenele, băgîndu-se sub jetul fierbinte al dușului:

– Nu știu nimic.

Am urmărit-o cum se răsucea limpezindu-se sub duș și am pus întrebarea care mă obseda de cîteva minute:

– Cum adică, în afara orașului sînt munți... Ce sînt aceia munți?

– Munți... munți... nu știu nimic, a repetat ea. Probabil că e ceva legat de lipsa clădirilor. **Zonele întinse!** Ce? N-ai auzit de ele?

Zonele întinse, pfuh... un subiect colportat de legende. Spații neocupate de construcții. O chestie de neconceput, pe care ne-o povesteam unul altuia din plictiseală căci, știam cu toții: Urbsurile erau veșnice și nesfîrșite.

– La ce vă gîndiți, Uwe Sohn? răsună întrebarea lui Skjöld.

Aproape că mă luase pe nepregătite. Dar acum eram în deplinătatea facultăților amnezice. Mai ales de cînd parcursesem ultimul disk, unde îmi făceam recomandarea ca în astfel de situații să contraatac imediat:

– Pe ce vă bazați, atunci cînd faceți aceste recomandări de tehnică chirurgicală? De unde ați ajuns la concluzia că așa e mai bine?

Asta era! Îl pusesem pe moș în încurcătură. Probabil că și lui îi făcuseră recomandări că așa e mai bine, că trebuie procedat în cutare fel etc... Dar, ca să faci recomandări, trebuie să te sprijini pe un studiu de situație. Acum vroiam să-l văd! Studiul ăsta de situație, care implica memoria, îl făcuse el, sau îi fusese servit?

– Restauratorii au comparat metodele noi cu cele

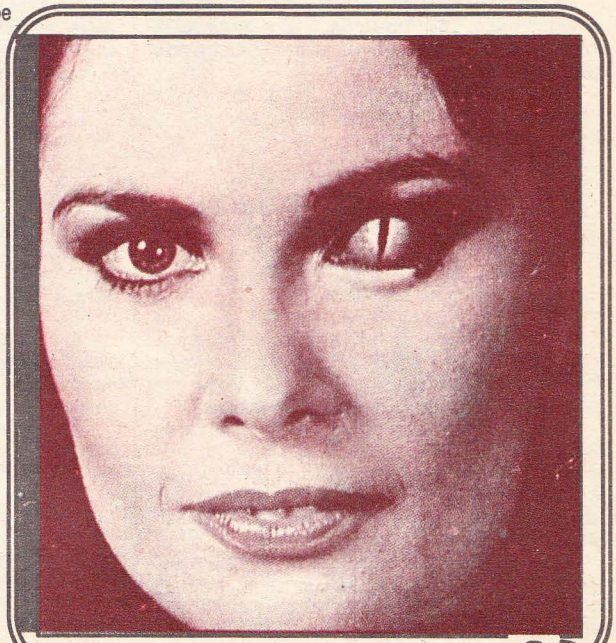

consacrate. Eu am operat în ambele maniere. Ca timp al intervenției, a reieșit un cîștig net de 12 minute pentru hepatectomie... – și se apucă să recite beneficiile în minute, în funcție de tipul operației.

Fleoșc! Concluzia nu era a lui! Din ce spunea, nici înregistrarea comparativă a timpilor n-o făcuse el.

– Vreau să zic, am continuat, că n-ați reușit să aveți o percepție unitară asupra situației, așa e?

Skjöld a rămas cu o mînă suspendată în aer, stupefiat:

– Dar nimeni nu are o percepție unitară asupra vreunei situații! Ce dracu, Uwe, și copiii știu că asta e cheia de boltă a Urbsurilor! Nimeni nu trebuie să aibă percepția unitară a realității. Unii stochează informații, ceilalți iau decizii. E cea mai bună metodă de a împiedica absolutismul! Ce naiba te-a apucat? Vrei să predici despre puterea nelimitată?

– În nici un caz! Dar mă gîndeam că pot apare defecțiuni pe parcurs. Dacă restauratorii nu comunică complet cu cei ce iau decizii? Și dacă cei ce iau decizii nu sînt în stare să se facă perfect înțeleși de restauratori, ca să primească exact informațiile de care au nevoie?

Margot îmi trase un șut pe sub masă. Noroc că Skjöld a pufnit în rîs:

– Doamne, dacă n-aș ști în ce stress lucrați, aș fi mai drastic a propos de consumul de „Bottleggar"! Ai exagerat cu „Bottleggar"-ul, este? mă privește liderul Ghildei cu un aer șugubăț.

– „Bottleggar" pe dracu! replic eu prefecîndu-mă prins cu ocaua mică. Dar, profit să-l mai înțep cu o idee: se poate ca unii sau alții să nu ofere tot ceea ce știu! Ca să pună mîna pe mai multă putere. Sau, se poate să-și inducă deliberat partenerii în eroare! Dacă restauratorii v-au hrănit cu informații false?

Skjöld este un tip deștept. Se încruntă, își suge buza inferioară, gînditor, și spune rar:

– E o posibilitate... e un risc... dar nu există sistem perfect. Toate fac apel la ceva incontrolabil. La încrederea în parteneri. Barem noi, de cînd există Urbsurile, prevenim acapararea puterii de către un singur grup. Restauratorii depind de cei care iau decizii, și invers.

Puteam discuta așa mult și bine. Nimeni nu se supăra. Cîtă vreme totul se înregistra pe diskuri controlate de Administrație, cîtă vreme noi uitam pînă a doua zi la ce concluzii ajunsesem, aceeași Administrație nu făcea valuri. Știau ei că în lipsa memoriei, nu vom fi în stare să ne continuăm raționamentele, reluîndu-le de unde rămăsesem.

Dar așa eram construiți. Noi, decizionalii, trebuia doar să fim capabili de hotărîri rapide, optime. Ne burdușeau cu informații creierele superutilate cu enzime și cu sinapse redundante, iar noi scoteam ce era de scos. Atitudini de urmat, acțiuni de îndeplinit. Parcă aveam o diaree de idei care se concretizau rapid în acte.

După aia, pfuh, storși. Abia mai știam cum ne cheamă, cînd ne trezeam a doua zi.

Tocmai mă pregăteam să-i mai plasez lui Skjöld un ghimpe. Vroiam să-l întreb dacă el n-avea totuși cunoștință de unii care erau și restauratori și, care luau în același timp și decizii.

Numai că Margot mă mirosise. Știa ea ce efect devastator are asupra mea, așa că s-a aplecat, șoptindu-mi cu vocea ei rotundă:

– Ex urbis sunt mons.

Ideea mi-a venit pentru prima oară în ziua aceea pe la ora 17,50, cînd am ieșit de la cofetărie. Luasem un tort pe care doream să-l ofer lui Farial.

Farial mă sunase la spital cu vreo jumătate de oră în urmă, reamintindu-mi de întîlnire. Și ea își notase pe disk numele meu și faptul că azi trebuia să ne vedem. Nu ne-am spus multe lucruri la telefon. De regulă, datele astfel lăsate în repetitor, în care bărbații notau adresele femeilor și viceversa, aveau o motivație mult prea bine stabilită, pentru a mai abuza de cuvinte.

Luasem trenul care mă ducea în bulevardul Oceanului, în Urbs Condor. Deja, la ora aceea, restauratorii se lansaseră în analiza de fond a complotului eșuat împotriva lui Brendan. Faptele aveau aproape o zi vechime, deveniseră istorie, practic, și puteau fi comentate cu un ochi obiectiv, critic.

– Este una dintre cele mai lungi perioade de administrație din istoria acestui Urbs. Este de mirare chiar, că împotriva lui Brendan s-au organizat atît de puține comploturi.

– Probabil că asta se datorează și modului cu totul inedit de repartiție a produsului brut din acest Urbs, a intervenit moderatorul emisiunii. Taxe mari asupra păturii sociale cu venituri mari...

Nu mă mai interesa. Cu două rînduri în fața mea, un individ înalt și chel privea fix, stînd în picioare lîngă ecranul mare. Eram singurii din vagon care nu ne holbam la emisiune, așa cum ne dicta instinctul de locuitor al Urbsurilor.

Știam ce vrea să-mi comunice. Și dacă aș fi scrutat cu atenție în memoria mea dizolvată (cu ajutorul unei doze duble de pastile) aș fi putut să-l atașez vreunui grup cu care aveam contact în mod curent.

Gîndul acesta aproape că m-a făcut să mă clatin. „Un grup cu care să am contact coerent? Altul decît cel de la spital?"

M-am străduit să-mi răscolesc amintirile, frînturile de idei, reflexele sociale, doar-doar aș fi în stare să-mi dau seama dacă în Urbsuri, cetățenii aveau contacte stabile și cu alte grupuri, în afara celor profesionale.

Tipul din fața mea zîmbi și făcu semn din cap că nu. Ca și cum mi-ar fi citit gîndurile. Apoi a spus din vîrful buzelor, fără să scoată un sunet:

– Ex urbis sunt mons.

Era ca un semnal, o parolă pe care se tot străduiau să mi-o paseze. Gîndurile despre munți și despre spațiile neacoperite de Urbs, m-au hăituit timp de cîteva secunde. Abia mai auzeam vocile restauratorilor:

– ...susținuți de proprietăți puternice... legi care încurajează moștenirea colectivă, abolind legăturile familiale, stimulînd eforturile fiecărui individ de a urca scara socială...

Uite, nici nu trebuia să fiu atent tot timpul! Chiar și numai aceste fragmente de frază îmi revelau că se vorbește despre Urbs Condor. O grămadă de Administratori, de cînd mă născusem, complotaseră și organizaseră lovituri și aranjamente de culise. Toate absurde, cîtă vreme sistemul proprietății și legislația erau în mare parte constante, fără tendință la derapaje.

Coborîsem din tren, intrasem în cofetărie și luasem tortul pentru Farial. Și, după cum am mai spus, ieșind din nou pe stradă, am simțit cum circuitele nervoase îmi zbîrnîie, cum ideile îmi pulsează în creier într-o sarabandă nebună, ca atunci cînd trebuia să iau o decizie rapidă. Pentru prima dată astăzi, 11.04.2143, realizez ce se întîmplă și, mai ales, în ce sînt angrenat. Efectul cumulativ a trei doze de pilule, al conversațiilor și al lucrului, m-a condus la concluzia corectă, în virtutea căreia acționasem inconștient, mare parte a zilei.

Pentru a deduce ce se petrecea în Urbsuri, trebuia să pui mîna pe putere. Numai așa puteam afla dacă există spații neacoperite de clădiri, dacă există indivizi care decid și își amintesc în același timp, dacă Urbsurile sînt într-adevăr veșnice.

Urcînd scările spre habitaclul lui Farial, mi-au revenit în minte și alte elemente disparate care se reuneau pentru a cimenta între ele întîmplările ultimelor zile. Legăturile cu pacienții externați. Condiționările hipnotice la care îi supusesem. Condiționările hipnotce la care mă supusesem. Tendința mea de a nu privi în a doua parte a zilei în ecrane.

„De altfel" am conchis în timp ce sunam la ușa femeii, „un complot nici nu poate izbîndi altfel în Urbsuri. Mișcările de culise nu trebuie relevate nici autorilor lor. Ei trebuie doar să le împlinească, fără să știe ce și cum fac."

– Sînt Uwe Sohn, spun cînd se deschide ușa habitaclului, și întind tortul peste prag.

– Farial Davenport! îmi răspunde o brunetă înaltă și slabă. Mă bucur atît de mult că ai venit...

O examinez atent și zîmbesc. Bineînțeles că trebuise să-i rețin adresa. O față ovală, încadrată de păr lins, buzele răsfrînte care lăsau să i se vadă albul lucitor al dinților.

Intru în habitaclu și primul lucru pe care îl face Farial e să închidă ecranele. „Și ea?" îmi trece prin cap. Obiceiul în Urbsuri e să le lași să turuie non stop. Ele sînt memoria ta. Ele sînt mintea ta care te localizează precis în păienjenișul complicat al Urbsurilor. Ele îți descriu mereu, exhaustiv, spațiul de referință în care te miști.

Mă rog. Se pare că nici Farial nu avea încredere în puterea displayurilor. Vocile restauratorilor sînt întrerupte sec, iar în încăpere nu se mai aude decît larma străzii de dedesubt.

– Uitasem cum arăți, îi spun. Dar acum, mă bucur că am uitat.

– Înțeleg, zice ea izbucnind într-un rîs zglobiu. E plăcut să poți repeta impactul primei vederi. Mă gîndesc la cei din trecut... n-aveau cum să trăiască de mai multe ori același coup de foudre...

– Mda, recunosc. Din punctul ăsta de vedere, erau lipsiți de noroc.

– Puțin gin? se interesează Farial.

Aprob din cap, iar ea dispare pentru cîteva secunde în bucătărie. Revine cu sticla, cu două pahare, și se așează turcește pe canapea. Nici nu încerc să mă prefac că nu-i privesc coapsele albe și lungi, care contrastează cu chimonoul ei violet. Ea știe că îmi place ce văd și m-ar bănui de ipocrizie dacă m-aș uita în altă parte.

– Cînd ne-am întîlnit noi, de fapt? o întreb.

– Hmm... stai puțin!

Se ridică și se grăbește să-și branșeze diskul la repetitor. Parcurge cu privirea cîteva ecrane, apoi zîmbește enigmatic:

– Au trecut mai mult de trei zile. Diskurile mele nu încasează mai mult de trei zile de evenimente. Iar data de azi și adresa ta, văd că le-am lăsat pe înregistrare automată.

Încerc să-mi fac ordine în idei. Dar este imposibil să-i găsesc urma cu claritate. Nici diskurile mele nu memorează mai mult de trei zile. Pe de altă parte, nimeni în Urbsuri nu elaborează planuri care să se întindă pe mai mult de o săptămînă. Într-o săptămînă se petrec atît de multe lucruri, încît este imposibil să te mai bazezi pe estimările tale. Realitatea este și așa, prea precară, astfel încît nu forțăm niciodată nota... Am introduce prea multe date aleatoare.

– Poate că ne-am întîlnit la filmul de sîmbătă? încerc o soluție.

Farial grimasează și îmi întinde, veselă, paharul cu gin, aplecîndu-se peste măsuța joasă:

– Puțin gin? repetă ea întrebarea, privindu-mă drept în ochi. Ridic mîna să iau paharul, dar nu reușesc să-mi smulg privirea din oceanele verzi, încadrate de plete negre, nu? parcă așa se spune!

„Doamne! Și am atît de puțin timp!" îmi amintesc de toată tărășenia care începuse azi dimineață cu o întrebare eliptică lăsată pe disk, și care trebuia să se concretizeze cumva la ora 20,00. La colțul dintre Ekaterinodar și Misraim.

Rămînem așa, cu mîinile lipite de paharul ăla idiot, iar Farial mă întreabă brusc:

– Nu este vorba numai de sex, nu-i așa?

– Nu! Nu este vorba numai de sex! răspund și așez paharul pe măsuța de alături.

E plăcut să o mîngîi pe păr. Pe de altă parte, ar fi

Petrică Baciu

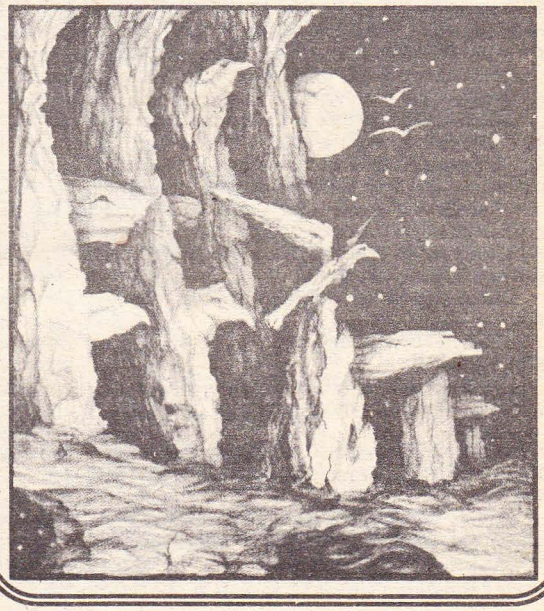

absurd să-i fac o Declarație De Dragoste. D.D.D.-urile astea sînt inconsistente, mai ales dacă te gîndești că le-ai mai fi putut face aceleiași persoane, cu același patos, doar cu cuvintele puțin schimbate. Și poate le vei mai face, în același context. Noi, cei din Urbsuri, avem un deosebit simț al ridicolului. Pur și simplu ne umflă rîsul cînd ne imaginăm cum repetăm aceleași texte, la infinit.

Este și motivul pentru care, deși știm că nu **sexul** l-am dori cel mai mult, nu sîntem în stare să găsim vreo manieră mai convenabilă ca să ne exprimăm.

Nici nu mai pierdem timpul să ajungem în dormitor. Ne rostogolim lîngă canapea, precipitați.

– Farial! Farial! îi șoptesc după cîteva minute.

Iar ea îmi răspunde, apăsînd parcă pe un buton:

– **Ex urbis sunt mons.**

Din acel moment îmi încep acțiunea.

Am ieșit împreună cu Farial și am luat trenul suspendat, îndreptîndu-ne spre Ekaterinodar, colț cu Misraim. De acum, toate lucrurile erau clare. În mai puțin de o oră, vom pune mîna pe putere în Urbs Condor, îndepărtîndu-l pe Brendan din Administrație.

Îi culegem fără o vorbă pe cei care ne așteaptă în intersecție și o luăm la fugă spre cel mai apropiat pilon de tren suspendat.

– Uwe! mă strigă unul dintre complici. Ești sigur că ți-ai amintit tot?

Nu știu să reacționez decît în mod reflex. La întrebarea lui, întorc capul s-o privesc pe Farial și, răspund ca un somnambul:

– Să intrăm în tuneluri.

Instantaneu, fraza îmi evocă un sentiment de siguranță. Îmi este foarte clar că este primul complot pus la cale în acest fel și că nu riscăm nimic. Concret, nimeni nu știe ce va face peste cîteva minute. Fiecare acțiune are ca răspuns o frază, iar fiecare frază predetermină o acțiune. O subtilă însușire cauză-efort pe care am pus-o la punct în sutele de seri în care am renunțat la memorizarea prin repetitor.

Ne strecurăm prin poarta pilonului suspendat. Ignorăm un grup de beți care se iau de noi, chemîndu-ne să bem cu ei în jurul focului pe care l-au aprins pe trotuar.

– Sîntem într-un Urbs liber! răcnesc ei.

Chestia asta o știam și noi. De-aia și dorim să-l dăm jos pe Brendan. Pentru că trăim într-un Urbs liber, deși Administrația trage cu ochiul în repetitoarele cetățenilor.

– Închide ușa! ordon unuia dintre foștii mei pacienți. Bineînțeles că tipul execută comanda, iar faptul acesta dezvăluie în mintea tuturor ce e în plan pentru următoarele minute. Iată că metoda pe care o elaborasem se împlinea efectiv, iar mozaicul hipnotic cu care îi înzestrasem, se descoperea, pas cu pas.

– Ordinea de atac? se interesează Farial, privind peste capul meu, cu ochii mați.

„Doamne, de nu i s-ar întîmpla ceva!" îmi spun văzînd-o cît este de superbă. Sînt chiar gata să-mi reproșez că am angrenat-o în chestia asta cînd, constat că și exclamația pe care o făcusem în gînd, atrage după sine o serie de fraze și gesturi incoercibile, pe care le îndeplinesc sacadat:

– Eu, primul! Dinwiddie, mă urmezi! Farial și Albert o iau prin tunelul secundar. Sean și Primo asigură retragerea în caz de probleme.

Ce probleme puteau însă să survină într-o afacere atît de inteligent montată? Ca dovadă, acest ultim ordin ne dezvăluie în minte schema tunelurilor ce duceau la habitaclul de lux al lui Brendan. Îi văd pe toți cum scutură capul, uimiți de datele concrete care dormitau în memoria lor.

Pornim în fugă pe culoare și, treptat, ca acționate de un resort, noi etape ale manevrelor ne pulsează în creiere. Planul devine din ce în ce mai clar. Nu trece mult și începem să urcăm într-un coridor vertical, îngust, care se înconvoaie progresiv pe măsură ce ajungem în partea lui superioară.

În scurt timp, vom depăși nivelul căii ferate, iar culoarul ne va conduce exact spre aripa de sud a clădirii Administrației. Auzim zăngănitul trenurilor care aleargă prin Urbsuri, dintr-o parte în alta.

– Cinci minute pînă la țintă! exclam reflex cînd văd cum tunelul se îngustează. Abia mai am loc să mă strecor, urmat de Dinwiddie care, mult mai solid, face eforturi mari ca să țină pasul cu mine. În acest moment, Farial și Albert trebuie să înceapă să se tîrască pe sub conductele de apă ale clădirii.

Brusc, tunelul se deschide pe o platformă, iar eu o iau la fugă, automat, ca împins de un arc. Trebuie să parcurg mai întîi cei 20 de metri pînă la ferestrele acoperite din fața mea, ca să înțeleg semnificația acestei acțiuni. Îi văd și pe ceilalți că țîșnesc de pe culoarele secundare, cum aleargă și ei, ajungînd odată cu mine în fața geamurilor.

– Intrăm! le spun liniștit, ca și cum i-aș fi invitat într-un bistro, și ne năpustim într-un vacarm de sticlă spartă, pătrunzînd în încăperea din fața noastră.

Brendan se afla exact acolo unde stabilisem că trebuie să se afle. S-a întors să ne privească, cu sprîncenele ridicate și cu gura întredeschisă. Așa cum era planul.

Tot conform planului, eram cuplat la al treilea cuvînt al Administratorului.

– Dar ce înseamnă – începe Brendon.

Am tras, ciuruindu-i pieptul. N-ar mai fi avut șanse decît dacă băieții mei de la spital ar fi tăbărît chiar acum pe el, înlocuindu-i masa circulantă și refrigerîndu-l brusc, conform tehnicilor puse la punct în Urbs Hodo.

– Paștele mă-ti de cretin! – ăsta era Sean, programat să înjure, datorită excesului de zel pe care îl am pentru reacțiile spontane. Înjurătura a declanșat saltul lui Primo, care plonjă în camera alăturată, trăgînd concomitent cu militarii din garda lui Brendan.

Alt avantaj al complotului dezvăluit progresiv! Primo se rostogoli cu 12 găuri în abdomen, scuipînd sînge. Ce-i drept, îi ucisese pe militarii din cameră, dar ar mai fi fost el la fel de eficient dacă ar fi stat să se întrebe cum e mai bine de procedat? Așa, acționase reflex, ca un mecanism, ignorînd instinctul de conservare.

Atunci, a survenit primul eveniment care ne-a scos din planificare: chemarea lui Brendan.

– Uwe Sohn? Tu ești, nu-i așa?

Șocul a fost prea mare, iar eu am fost incapabil să ignor această provocare din afara programului.

– Știu că tu ești, Uwe... a continuat Brendan horcăind.

– Știai? Știai că am să vin? întreb uluit și mă reped asupra lui. Spune-mi, ce știai? De cînd știai?

Tipul îmi face un semn de neputință în timp ce buzele i se acoperă cu o spumă roșiatică. O privesc pe Farial, dar ea este încă sub efectul condiționării: privește opac pe deasupra noastră, așteptînd declanșarea unor reflexe, conform programării. De fericire, aș vrea s-o trezesc, să-i spun că în sfîrșit am pus mîna pe tipul de care aveam nevoie. Brendan spusese că **știa** că trebuie să vin, **amintindu-și** totodată cine sînt. Iar expresia feței lui era cum nu se poate mai explicită: își sonda memoria în timp ce se exprima.

– Ești genul de om de care am nevoie, Brendan! supralicitez eu, anclanșînd pe Sean și pe Albert la una dintre rutine. Cei doi se năpustesc asupra lui Brendan, tăbărînd cu cateterele pe el. Imposibil să nu fie ceva masă de replație volemică ascunsă prin habitaclul Administratorului! Ei sînt totdeauna prevăzuți cu așa ceva!

– Te pot scoate din rahat, Brendan! Numai spune-mi: de unde știai că voi veni? La ce coduri ai acces?

Tipul se scutură în timp ce Farial desface sertarele grăbită, în căutarea pungilor cu masă de repleție.

– Ce dracu faci? Rîzi? îl întreb.

Brendan face semn din cap că da. Apoi, răspunde, întinzînd mîna spre un terminal lucios:

– La fel... la fel l-am întrebat și eu pe Glencoran acum două săptămîni, cînd l-am dat jos... la fel l-am întrebat. Îi ziceam: te scot eu din rahat, dar spune-mi ce știi! Numai că Glencoran mi-a spus... mi-a spus: fugi de-aici, boule! Doar n-o să mă trimiți la Uwe Sohn la spital! Uwe Sohn o să vină el singur aici ca să-ți ia locul...

Farial găsise pungile și îngenunchease lîngă noi. Sean cupla deja prima pungă la catetere.

– Adaugă două miligrame de Multistat! spun eu, după care îl întreb pe Brendan: fostul Administrator știa că eu sînt cel care te va da jos?

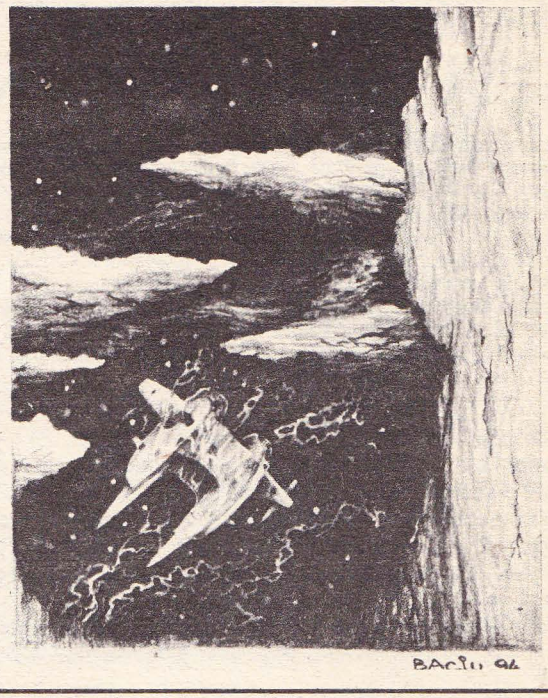

Petrică Baciu

– Exact... exact așa cum și eu știu că pe tine te va da jos Farial. Peste fix 12 zile... conducîndu-i pe băieții ăștia și pe cine știe ce nou personaj acceptat de club... Căci tu, devenit Administrator, ai lăsat în urma ta un loc liber în grupă, este?

Brendan a făcut un efort și s-a ridicat în coate, privindu-mă cu ochi cețoși:

– Nu ți s-a părut că știai misiunea, pas cu pas?

Am aprobat fără să clipesc.

– Bineînțeles că o știai. Doar ai mai participat la ea de cîteva ori. Cu mine, cu Glencoran, cu noii veniți din momentul în care noi am devenit Administratori... Tot parcurgi misiunea asta, de cînd ai fost cooptat în clubul celor ce știu... pînă ce ai crescut în ierarhie suficient de mult ca să devii și tu Administrator...

Am simțit că iau foc. Am scos brusc arma din buzunar și am îndreptat-o spre complicii mei...

– Mai bine îi omor acum! am răcnit și am dat să sar în picioare... doar că am perceput privirea rece a lui Brendan cum mă țintuia în frunte.

– Termină cu prostiile! Ai venit aici pentru că trebuie să știi. Să îți minte și să decizi, concomitent... Aprinde-mi o țigară și cuplează-mă dracului la terminalul ăla! a ordonat el, indicîndu-mi biroul masiv din lemn de nuc. – ...și lasă Urbsul să se conducă singur! E proiectat pentru așa ceva. Iar tu, pînă ce va veni Farial să te ucidă, ascultă tot ce-ți voi spune eu din terminal. De asta ai venit aici! De asta te-ai luptat să intri în clubul celor ce știu!

Simțeam că Brendan nu mai avea mult. Dacă doream să obțin ceva, trebuia să mă grăbesc să-l cuplez la terminal, să-l sugă între circuite cu tot ce știa și își amintea. Știam că acolo îl așteaptă Glencoran și toți cei care îl precedaseră și că tot acolo voi eșua și eu, peste 12 zile.

Oare din terminalul acela era condus, de fapt, Urbs Condor?

Farial s-a răsucit pe călcîie și a ieșit din încăpere. Am urmărit-o cu privirea. Îmi imaginam că m-ar fi întrebat din nou:

– Nu te gîndești la sex, nu?

Iar eu i-aș fi replicat plictisit:

– Ba da. În ce te privește, numai la sex mă gîndesc.

Am avut grijă să-mi ascund gîndurile însă, în timp ce-i cuplam pe Brendan la terminal.

Alfred Noyes

TRENUL DE LA MIEZUL NOPȚII

Era o veche carte uzată, legată în pînză roșie de vatir. O găsise, pe cînd avea doisprezece ani, în biblioteca tatălui său, pe unul dintre rafturile superioare. Și, contrar tuturor regulilor, o luase în camera lui pentru ca s-o citească la pîlpîirea unei lumînări, în timp ce restul bătrînei clădiri elisabetane se cufunda, sfîrîind și scîrțiind, în obscuritate.

Astfel își reamintea întotdeauna tînărul Mortimer scena.

Camera sa era un mic cotlon izolat unde, cu două căpețele de lumînare șterpelite, putea alunga tenebrele care invadaseră somnul altora. În contrast cu ei, cei mari, el își simțea atunci trăind, deosebit de intens, fiecare fibră și fiecare celulă a tînărului său creier.

Tic-tacul pendulei de la parter, bătăile propriei sale inimi, lunga tînguire ritmată a mării pe coasta îndepărtată, toate acestea îl umpleau de un setiment de adînc mister.

Vechea carte uzată exercita asupra lui o stranie fascinație, deși nu pricepuse niciodată cu exactitate țîlcul povestirii. „Trenul de la miezul nopții", așa era intitulat volumul, avea la a cincisprezecea pagină, o ilustrație, a cărei vedere copilul nu o putea suporta. Îl îngrozea.

Tînărul Mortimer nu reușise niciodată să înțeleagă de ce această imagine îi producea un asemenea șoc. Desigur, era un copil imaginativ, însă de loc predispus la nevroze.

Și el sărea această a cincisprezecea pagină, la fel cum odinioară – cînd avea vreo șase ani – traversa în fugă colțurile întunecate de pe scară, sau cum personajul din „Bătrînul matelot", după ce a privit o singură dată împrejur pe drumul pustiu, își continuă apoi calea fără a mai întoarce capul vreodată.

La prima vedere, imaginea nu justifica cu nimic o asemenea obsedantă teroare. Cel mult, poate prenumbra care învăluia întregul tablou, constituind elementul cel mai frapant.

Desenul reprezenta peronul pustiu al unei gări, luminat de un singur felinar; un peron pustiu care sugera o încrucișare de linii pierdută undeva într-o regiune izolată. Pe chei nu se vedea decît o singură siluetă: cea, foarte sumbră, a unui bărbat în picioare la cîțiva pași de felinar, un bărbat a cărui față invizibilă era întoarsă către gura întunecată a unui tunel care, nu se știe pentru ce motiv ascuns, îl cufunda pe copil într-un abis de groază.

Bărbatul părea că ascultă. Avea atitudinea unui om care, încordat, așteaptă ceva, poate declanșarea nu se știe cărei drame înfiorătoare.

Din ceea ce copilul putuse înțelege din citirea textului, nimic nu putea explica impresia de coșmar trăit pe care i-o sugera ilustrația. În orice caz, el nici nu putea rezista fascinației cărții, și nici nu avea curajul de a înfrunta desenul în tăcerea și singurătatea nopții. Și, pentru a nu o mai vedea, o prinse cu două ace cu gămălie de pagina următoare. Apoi se hotărî să citească povestirea pînă la sfîrșit. Însă, întotdeauna, înainte de a ajunge la pagina 50 îl fura somnul; amintirea a tot ceea ce citise seara se ștergea, noaptea următoare trebuind să o ia de la capăt; și din nou, înainte de a ajunge la pagina 50, atîpea.

Anii trecură, Mortimer crescu și uită totul – carte și ilustrație.

Dar iată că într-o seară se găsi, puțin înainte de miezul nopții, pe peronul unei gări aflată la o încrucișare izolată. Și cînd orologiul gării sună miezul nopții, își reaminti...

Părea că se deșteaptă dintr-un vis lung, nespus de lung...

Acolo, sub unica și sinistra lumină, pe peronul pustiu se înălța, sumbră și solitară, silueta care îi era binecunoscută. Un bărbat a cărui invizibilă față era întoarsă către gura întunecată a unui tunel. Părea că ascultă, încordat, la pîndă, exact ca acum treizeci și opt de ani.

Însă acum Mortimer nu mai resimțea groaza de altă dată. Se va îndrepta către această siluetă solitară, o va demasca și va vedea în sfîrșit fața care îi fusese atîta timp ascunsă. Se va apropia liniștit și va găsi un pretext pentru a intra în vorbă cu necunoscutul: îl va întreba, spre exemplu, dacă trenul are întîrziere. Pentru un adult acest mod de acțiune părea deosebit de facil.

Dar mîinile i s-au crispat cînd a făcut primul pas, de parcă și el, la rîndul său, ar fi fost în așteptarea unui eveniment. Încet, deja cuprins din nou de obsesia izvorîtă din amintire, merse spre necunoscut, îl depăși și se întoarse pentru a-i vorbi.

Uluirea îl înlemni, răpindu-i graiul... Necunoscutul era propria sa copie... Își privea propriul său chip, parcă răsfrînt într-o oglindă răutăcioasă... și în ochii străinului strălucind în obrazul palid vedea propria sa expresie...

Inima îi tresări ca sub un șoc paralizant. Un val de panică îl înecă. Se răsuci brusc pe călcîie, cu respirația gîfîindă, traversă într-o goană nebună sala de așteptare a gării și se năpusti afară pe drumul luminat de lună. Împrejurimile păreau cu desăvîrșire pustii. Luna răspîndea asupra întregii regiuni lumina lividă a propriei sale dezolări.

Se opri o clipă și auzi atunci, ca un ecou al pașilor săi, zgomotul fugii cuiva care-l urmărea și care chiar în acel moment traversa sala de așteptare. Apoi, fără rușine, se lăsă pradă groazei; plin de o sudoare rece, ca un animal hăituit, o luă la fugă în lungul drumului lunar, mărginit de două nesfîrșite șiruri de plopi fantomatici, răsfirați simetric la infinit.

Pe una din margini, drumul era dublat de un canal rectiliniu, în care fiecare plop se oglindea inexorabil.

El auzea pașii celuilalt răsunînd în urma sa, apropiindu-se din ce în ce, lent, însă implacabil.

Atunci observă ceva mai departe, chiar lîngă drum, o căsuță albă, cu două ferestre obscure și o ușă care îi dădeau aparența unui chip omenesc. Și gîndi că, dacă ar putea ajunge la timp, acolo ar găsi poate un adăpost, o șansă de scăpare.

Pașii care-l urmăreau răsunau însă destul de departe, cînd, sufocat, se aruncă asupra ușii; scutură clanța, încercă să împingă ușa, însă în zadar. Nu exista nici sonerie, nici clopot. Bătu cu amîndoi pumnii în panoul de lemn pînă cînd își zdreli la sînge încheieturile degetelor.

În sfîrșit, auzi pași în interiorul casei. Fără grabă, acești pași coborau o scară. Fără grabă, o mînă trase zăvorul ușii. O siluetă înaltă se contură în obscuritate. Într-o mînă ținea un sfeșnic cu o lumînare aprinsă, însă în așa fel încît lui Mortimer îi era greu să-i distingă fața.

Deodată, îngrozit, își dădu seama că această față era acoperită de o cagulă.

Nu schimbară nici un cuvînt. Printr-un gest, necunoscutul îl pofti să intre. Și cînd el se supuse, împinse zăvorul în spatele său. Apoi, invitîndu-l din nou printr-un gest, silueta o porni înaintea lui pe scara putredă.

Intrară într-o încăpere luminată de flăcările unui cămin. Șemineul era încadrat de două fotolii, iar lîngă unul dintre acestea era plasată o măsuță scundă de stejar, pe care se afla o veche carte uzată, legată în pînză roșie de vatir. Totul dădea impresia că oaspetele era de multă vreme așteptat și că totul fusese pregătit anume pentru el.

Silueta indică unul dintre fotolii, lăsă sfeșnicul lîngă carte și se retrase, fără a pronunța vreun cuvînt, încuind ușa în urma sa.

Mortimer privi sfeșnicul. I se părea familiar. Mirosul de ceară topită îl proiectă în cămăruța bătrînei clădiri elisabetane a copilăriei sale. Ridică tremurînd cartea. O recunoscu imediat, deși demult îi uitase existența. Își aminti totuși pata de cerneală pe prima pagină. Și apoi, simți un șoc cînd ajunse la pagina a cincisprezecea, cea pe care o prinsese în ace cînd era copil, pentru a o ascunde. Acele erau neatinse. Și el atinse din nou acele bolduri înfipte acolo de degetele sale de copil înfricoșat.

Reluă începutul povestirii. Era decis de astă dată să o citească pînă la capăt și să afle semnificația acestor întîmplări. Avea presentimentul că totul trebuia să se afle acolo, imprimat negru pe alb.

„Trenul de la miezul nopții" – acesta era titlul cărții.

Și pe măsură ce citea, lucrurile se lămureau, pe încetul, în mod implacabil...

Era povestea unui bărbat care, în copilărie, găsise o carte a cărei ilustrație îl teroriza. Apoi crescuse și o uitase. Însă, într-o noapte, pe peronul unei gări izolate, se regăsise chiar în seara pe care o reprezenta imaginea; văzuse silueta solitară sub felinar, o recunoscuse și, îngrozit, fugise. Se refugiase într-o casă de pe marginea drumului; fusese condus într-o cameră, unde găsise cartea care-l aștepta acolo și, în sfîrșit, se apucase s-o citească din scoarță în scoarță... Și titlul acelei cărți era tot „Trenul de la miezul nopții". Și era povestea unui bărbat care, în copilărie...

Și totul continua astfel mereu, mereu, mereu. Nu exista nici o ieșire posibilă.

Însă, cînd Mortimer regăsi pentru a treia oară pasajul despre casa de lîngă drum, fu cuprins de o bănuială chinuitoare, nemiloasă. Cu toate că nu exista o rezolvare, ar fi putut cel puțin să încerce să înțeleagă mai bine detaliile straniului cerc în care era prins. Însă detaliile nu aveau nimic deosebit. Ele existau din totdeauna. Numai că pur și simplu Mortimer nu le sesizase niciodată semnificația lor ascunsă. Asta era totul.

Însă cine era ființa misterioasă și neliniștitoare care îl condusese pe vechea scară?

În această privință, povestirea amintea ceva ce îi scăpase lui Mortimer. Ciudata gazdă care îi dăduse adăpost era aproape de talia sa. Era oare posibil ca de asemenea și ea... Acesta să fie motivul pentru care fața îi era acoperită?

Și chiar în momentul în care își punea această întrebare, auzi zgomotul cheii în ușa zăvorîtă. Misterioasa gazdă intră și se apropie de el pe la spate.

Acum era așezat în fața lui Mortimer, de cealaltă parte a focului. Cu o înfiorătoare nepăsare, ca o femeie care se pregătește să-și scoată voalul, necunoscutul își ridică mîinile pentru a îndepărta cagula care îi ascundea chipul, Mortimer bănuia ce va vedea. Însă va fi fața unui mort sau a unui om viu?

Nu exista decît o singură scăpare, una singură.

Cînd Mortimer se aruncă înainte încleștînd gîtul călăului, propriul său grumaz fu prins cu aceeași forță brutală. Dublul ecou al țipătului lor sugrumat se confundă indistinct. Și cînd ultimele suspine se stinseră, tăcerea din cameră fu atît de totală, încît s-ar fi putut auzi... tic-tacul pendulei de la parter, prelunga tînguire ritmată a mării pe faleza îndepărtată, precum treizeci și opt de ani mai devreme.

Dar Mortimer reușise în sfîrșit să scape.

Poate, la urma urmei, prinsese trenul de la miezul nopții.

Era o carte uzată, legată în pînză roșie de vatir...

Traducere de
Mihaela și Cristian IONESCU

După traducerea franceză apărută în volumul antologic „Les chefs-d'oeuvre de l'épouvante" (Editions Planete)

ANA MARIA NEGRILĂ

„Bine, ţi-am dat banii ca să mergi la bolniţă, şi tu agăţi minori!?"

La început, nu este decît marea agitată şi salctonul prăfuit, divizindu-se sus pe creasta valurilor. Apoi, apari tu, reflectat de membrana hubloului. Între doi Mary Sellerşi. N-am nici un motiv să te privesc, dar nu mă pot abţine pentru că urli de cîteva minute şi eşti singurul căruia i-a trecut prin minte vreodată să se dea în spectacol la Casa de Pang. Ai ochi cameleon – unul albastru şi celălalt verde. Ochi asimetrici.

Cumpărătorii şi cotizanţii marinarilor se retrag, nimeni nu-i destul de nebun să-şi rişte pielea pentru un puşti ţicnit din Nord. Toţi dispar prin văgăunile uşilor, se ascund sub scara încolăcită care duce la etaj, mormăie că în casa Mary Sellerşilor nu ridici glasul dacă nu vrei s-o păţeşti, în timp ce tu ţipi ca un tîmpit că ai fost furat, că ţi-au dosit banii, toată averea ta şi a fratelui tău, pe care vroiai s-o investeşti într-un pang dublu.

Mary Sellerşii, corăbierii, te fixează surprinşi, nici ei nu ştiu ce ar trebui să-ţi facă, gata să te ia de gît, iar eu sar fără să mă pot opri şi strig: „Nu-l băgaţi în seamă, nu ştie ce-i cu el!" Doamne, iartă-mă, că habar n-am ce zic! Marinarii se întorc spre mine, mă recunosc, şi acţionează în stilul lor inconfundabil. „E al tău?" Tac şi, cu toate astea, mă trezesc cu o labă peste faţă, semn că ei nu acordă favoruri. „Ţine-ţi-l acasă!" Eşti azvîrlit spre mine, ca un vechi harpon pentru balene, şi te prind din zbor înainte să-mi perforezi stomacul, că asta mi-ar mai lipsi, m-aş întoarce la spital şi n-aş mai avea norocul să-mi achite cineva nota de plată.

Till – Poveste-Veche îşi face intrarea după ce s-a prefăcut că şi-a plătit cotizaţia, şi mă descoperă cu tine în braţe, încercînd să te calmez, şi tu nu, că aveai dreptul să faci scandal şi că hoţii trebuie prinşi. Aşa ai învăţat în Nord de la unul care-ţi era ca un frate.

„Să nu-mi faci una ca asta" îţi spun. „Bagă-ţi mînţile-n cap, că dăm de bucluc." Till face o mutră de trei pe cinci, zice: „Bine, ţi-am dat bani să mergi la bolniţă şi tu agăţi minori!?"

Îl măsori de sus pînă jos cu o privire rebegită de frig, constaţi că e cît tine şi că-i plac hainele moi şi maronii, aducînd cu mlaştinile orezăriilor din Nord atacate de superfosfaţi. Cam atît am aflat şi eu în cei doi ani de cînd sîntem împreună. Te strîmbi.

„Ce treabă ai cu mama, tipule?" îl umfli ca pe baloanele verzi oferite de ecologişti, de Capetele Verzi, la întrunirile săptămînale de protecţie a mediului. Mă iei de mînă şi nu bagi de seamă că Till e gata să-ţi sară de gît. Şi nici nu-ţi pasă, cu un tupeu formidabil, de ajuns să mobileze cîţiva tipi mai solizi.

Apele s-au mai liniştit. Urmăreşti oamenii care se reaşează la cozi în faţa ghişeelor, completează formulare, o mulţime de bani fîţîiţi de colo colo, o roată a norocului din care eşti exclus.

Mergem lîngă tabloul lui Briggs, patronul corăbierilor, căpitanul de brigantină. Îmi spui că-ţi pare rău, şi-mi mulţumeşti că te-am oprit să faci o prostie şi mai mare decît atunci cînd ai lăsat banii la ghereta de lîngă uşă şi ai uitat să ceri chitanţă, dar important e că ai scăpat cu viaţă şi poţi pleca să-ţi cauţi fratele. Nu înţeleg care-i legătura dintre ultima frază şi tot ce mi-ai spus mai devreme. De fapt, pierd propoziţii întregi, vorbeşti mereu despre afacerea pe care o s-o conduci, gîndurile îmi umblă aiurea, mai ales că Till se uită la mine ca la o conservă de salsacton. Ai o voce subţire, şoptită, îmi face bine să te aud trăncănind despre strategiile comerţului dintre Nord şi Sud. Parcă ai fi Till. Stăm înghesuiţi lîngă un perete, un schelet metalic aducînd cu o sirenă – o formă stilizat-umană acoperită cu solzi de peşte. Mă întorc spre locul unde Till îşi joacă marele rol de fraier şi mă toacă mărunt la toate urechile larg deschise să prindă ultima bîrfă. Spune că l-am făcut să-mi cumpere un simb deosebit, un Sally-simb, marfă de import, şi acum nici nu mă mai uit la el, măcar aşa, să nu se creadă că m-a interesat numai latura materială a afacerii.

Zîmbeşti. Ţi se pare că Till aduce cu un peşte-arici, ţepos la exterior iar în rest doar o băşicuţă de spumă pe suprafaţa mării. Îţi place să rîzi de Till, aşa cum toţi nordiştii rîdeau de noi acum cîteva decenii, pînă cînd în loc de salsacton le-am plasat fosfaţi; o glumă dusă prea departe şi care a durut al naibii de tare.

Nu-mi spui nimic de pangul pierdut, eşti sigur că fratele tău va reuşi să pună lucrurile la punct. În rest, înţelegi totul destul de repede. „Păcat." îmi mărturiseşti suspinînd : „Eşti prima tipă care sare să mă ajute. Îmi pare rău să te pierd atît de repede." Te bate gîndul să-mi faci cunoştinţă cu fratele tău. Reuşesc să-ţi accept propunerea fără să schiţez cel mai mic zîmbet.

Till îşi pierde răbdarea, i se pare că gluma a mers prea departe. Se apropie, mă ia de braţ, mă trage spre uşă dar apuc să-ţi plasez adresa.

„Ne mai vedem!" îmi strigi şi-mi faci semn pînă dispar.

„Te-ai prostit, sau ce?" se agită Till. Suspin ironic la urechea lui şi totul sună ca o replică proastă, regizată în stil Mary Sellers.

Nu ştii că după aceea mă tîrăşte într-un marş forţat pe malul mării şi că la un moment dat, mă satur, îmi smulg braţul şi o iau înapoi. Un timp mă urmăreşte, apoi renunţă şi rămîne cocoţat pe faleză – o siluetă atîrnată deasupra oraşului vechi, a rămăşiţelor, a caselor ruinate de legile Capetelor Verzi.

Urmează o perioadă grea, în care Till îşi pune corăbierii să mă urmărească, devenit brusc gelos. La aproape patru luni de la implantarea Sally-simbului, încep să nu mai intru în rochii deşi nu mănînc aproape nimic.

Apari într-o seară, la o lună de la prima întîlnire. Mă aştepţi pe scară, înghemuit şi ghemuit între două trepte. Te tîrăşti după mine, ochii îţi sînt pe jumătate închişi, amîndoi albaştri. „Frigul nu-mi prieşte." Îmi mărturiseşti în timp ce-ţi fac loc să intri. Arăţi jigărit, cu hainele acoperite de o crustă de murdărie, de parcă te-ai fi tăvălit prin noroiul canalelor şi apoi te-ai fi uscat la soare. Laşi urme clare pe podea – un şir lung de marcaje ca să-ţi regăseşti drumul spre uşă.

Nu poţi să stai prea mult, ai trecut doar să schimbi o vorbă, pentru că ai probleme şi nu cunoşti multă lume în Sud. N-ai uitat că te-am ajutat. Aştept să termini şi să treci la alt subiect. Fratele tău a dispărut de cînd cu întîlnirea de la Casa de Pang. După ce l-ai căutat peste tot, ai anunţat cîţiva prieteni, i-ai pus să se intereseze de soarta lui şi după trei ore l-aţi descoperit sub un pod. Era mort, cu faţa vopsită alb-albastru-galben, capul tăiat prins între mîini, cu privirile pierdute în larg într-o ultimă contemplare a pangului, a panglicii de mare care ar fi putut să-i aparţină.

O să-i trimiţi corpul acasă, la ferma de unde aţi plecat, dar e greu să te descurci de unul singur şi cu atît de puţini bani. Te ajută şi prietenii fratelui tău, de fapt legăturile lui de afaceri în Nord, cei care puteau să vă asigure plasarea salctonului extras de pe pang.

„Ar fi trebuit să mă anunţi", îţi spun.

Clatini din cap. „Nu ţi-ar fi făcut plăcere să te implic în aşa ceva." Te întrerup şi mă duc să pun de cafea. Îmi fac de lucru pe lîngă maşina de gătit şi amestec din cînd în cînd în irbric. „O ceaşcă de cafea o să-ţi facă bine" zic, deşi am impresia că vorbesc aiurea. Nu aşa o să te consolez. Îţi servesc un lichid fierbinte, infuzie de alga-săracului în ceşcuţe de porţelan subţire cu desene-dragoni pe fundal de nori roşii. „Dacă aş fi fost pe bune cu Till, nu înghiţeam aşa ceva!" Nu-ţi mai spun că asta-i purtarea lui obişnuită. Cînd nu-i convine ceva, trece la represalii. „Salsactonul e de bază la noi."

Pari să ştii despre ce e vorba, deşi în Nord n-au cîştigat ecologiştii Capetelor Verzi şi nu v-au obligat să trăiţi pe o fîşie îngustă la marginea mării sub pretextul că se ocupă de refacerea pămîntului. Pînă una, alta, solul e la fel de degradat. Se pare că a fost lăsat să-şi

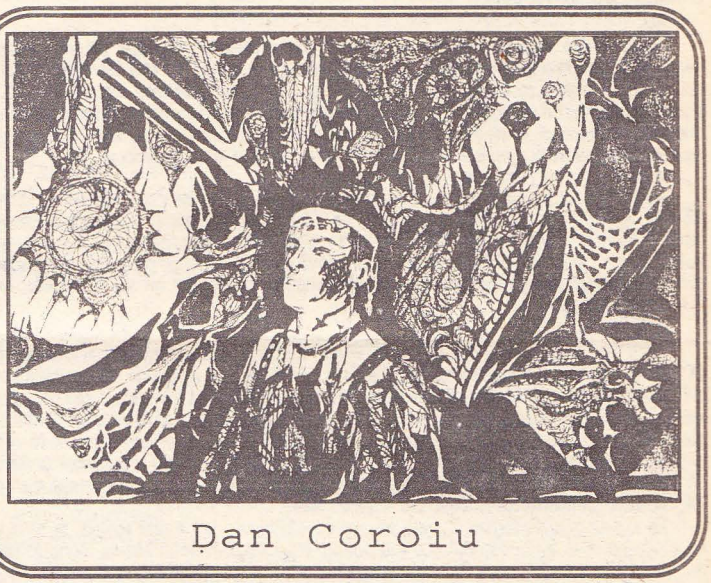

Dan Coroiu

revină de la sine. În schimb, în oraş, toţi trebuie să înghită salsacton pentru că nimic nu se mai cultiva, iar produsele din Nord sînt mult prea scumpe. Îmi spui că la ferma voastră salsactonul importat din Sud se foloseşte doar ca furaj. Sigur, e un schimb echitabil. „Relaţiile comerciale Nord – Sud: noi vă dăm ce avem, voi, combustibil, ca să ne meargă industria." Un lung şir de afaceri falimentare, punctat cu scandaluri de toate mărimile.

Revii la problema ta, pentru că politica nu te interesează, şi mai ai încă în minte tabloul cu plaja şi cu fratele ghemuit ca un ţipar uscat. Ai şi aflat cine l-a omorît, şi asta nu-i bine. E o informaţie periculoasă care poate da idei mortale. Cine a fost atît de imprudent să mărturisească unui puşti încăpăţînat, plin de prejudecăţi şi răzbunător ca toţi nordiştii, că Mary Sellerşii lucrează cu pumnale marinăreşti şi cu vopsitul feţelor în alb-albastru-galben. Spui că nu înţelegi de ce un oraş întreg trebuie să înghită porcăriile unora de teapa corăbierilor numai pentru un vapor, locuinţă permanentă a comandantului. Vaporul e singurul care mai pluteşte pe mările din Sud. Dar problema e mai complicată, legată de Capetele Verzi, pentru că politica lor ne înfundă şi nu imposibilitatea unora de a localiza nava-fantomă şi de a o distruge împreună cu banii cotizaţi.

Totuşi, la prima vedere, nu acorzi mare atenţie marinarilor. Te pregăteşti de plecare. Bănuiesc că n-ai unde să stai. Ţi-aş propune să rămîi la mine, dar nu pot să uit privirile holbat-satisfăcute ale vecinilor, spioni ai lui Till, care te-au urmărit urcînd. „Iar e petrecere la cinci, de data asta şi-a adus un puşti care a rămas toată noaptea." Iar tu nu ştii nimic de simb, de fapt foarte puţini îşi dau seama, cîţiva clienţi care îl folosesc sau care l-au folosit. Mă apucă un val de ameţeală şi de greaţă, stomacul mi se îndeasă pe esofag în sus. Mă sprijin de perete. Numai nenorocitul ăla de Till e de vină, el mi-a băgat pe gît Sally-simbul, nu l-a interesat dacă aş fi preferat un simb mai simplu, un simb încercat şi de alţii.

În curînd mă simt ceva mai bine şi te conduc. N-ai observat nimic. Îmi povesteşti că mergi la o întrunire, undeva lîngă barul lui Till – Marea Sonoră. „Dacă vrei să vii cu mine..."

Accept repede, poate prea repede, atît de neînţelept de repede, încît la o confruntare cu Poveste-Veche, n-aş avea nici o scuză. Mă îmbrac simplu, cu

o rochie verde și-mi pun colierul cu pietre octogonale, compuși de tip stimul, crescuți în jurul replicii miniaturale a navei „Albion", corabia de cristal.

Plecăm. După cîteva minute mă iei de braț cu un gest foarte protector. Te las în pace. N-am mai ieșit undeva de la începutul legăturii cu Till. Pe atunci, încerca să mă ajute să mă adaptez la noul fel de viață, mă ducea prin barurile selecte și-mi explica cum a reușit să pună pe picioare Marea Sonoră și cum s-a descurcat cu Mary Sellerșii. Poate te-ar distra să-ți povestesc toate prostiile astea.

Oricum, Till îmi repeta povestea de fiecare dată cînd i se ivea prilejul și asta se întîmpla destul de des. Poate se temea să nu mă adune din nou din barul ultimilor centurioni. Vroia să mă facă să-i văd ca pe dușmanii Capetelor Verzi și eu nu puteam, pentru că ecologiștii mă lăsau rece. Puțin îmi păsa că centurionii fuseseră învinși de ecologiști, că îi ajutau pe salsactoni să saboteze industria, că se implicaseră în dispariția unora din transporturile de minereu venite din Nord. Till părea foarte interesat de tot ce se întîmpla între Nord și Sud. Cred că avea acțiuni în industrie și se temea ca centurionii, ajutați de salsactoni, să nu se întoarcă din Nord și să scoată la lumină afacerile lui cu Mary Sellerșii. „Centurionii au distrus pămîntul, nu l-a interesat decît cum să facă afaceri. Nici măcar nu au fost un partid. După atîtea mandate consecutive, ar fi trebuit să-și consolideze poziția. Dar ei nu se interesau decît de organizarea de bairamuri prin cartierele de lîngă mare. După ce n-au mai fost aleși, au dispărut treptat – o parte din membri au trecut la ecologiști, alții la salsactoni, alții au migrat în Nord. Pe unii i-am integrat la Mary Sellerși. Mă plictisea, dar trebuia să-l ascult dacă nu vroiam să mă întorc la infuzia de alga-săracului și la nava putredă în care locuisem pînă atunci.

Dar, poate nu te interesează istoria sudistă și nici afacerile lui Till. Oricum, tu n-ai nici o legătură cu ele.

Între timp, îmi iau în serios rolul de baby-sitter, și te conduc printre șirurile de clădiri darăpănate de la periferia orașului vechi. Numai fațade ruinate, trepte crăpate, canale care și-au azvîrlit încărcătura de alge putrezite pe marginea străzilor. Dăm un colț și nimerim drept peste o trupă de Mary Sellerși, ghinion, deși astfel de lucruri se întîmplă zilnic și nimeni nu reacționează. poate doar salsactonii, simbioții, acționînd întotdeauna cîte doi, ca să reziste în purgatoriul uzinelor, sau poate numai ca să obțină un randament mai bun. O legătură prin compensare.

Rețele strălucitoare, fire subțiri, cromate, protejează capetele tatuate ca niște mingi colorate alb-albastru-galben. Sînt cinci bărbați și femei, cu fețe identice datorate chirurgiei bio, poartă rochii de piele stilizînd moda din a doua jumătate a secolului XIX, și bucăți îngălbenite de dantelă de Brouges prinse cu insigne gravate cu numele Mary Sellers. Implanturile clorofilice le-au transformat lobii urechilor în ancore pline de sedimente verzui, recuzită preluată de la „greviștii" Centuriilor Venerei, pe care le-au încorporat.

„Nu ne-au văzut", îmi spui.

Au încolțit un tip slab, cu pielea pătată ca o foaie veche de ziar, barman la Marea Sonoră. Se mișcă în jurul lui pe cataligele de 14 cm ale ciocatelor. Cuțitele marinărești pătrund rapid prin geabala de muselină, nu se aude nici un strigăt, tipul aproape nu s-a zbătut pentru că e o treabă bine făcută, doar cîteva picături de sînge pe grămada de scoici și cutii de salsacton lîngă care l-au aruncat. „Încă nu i-au tăiat capul, nu i-au vopsit fața, mai avem timp să dispărem."

Ne întoarcem și o ștergem în liniște, aproape neobservați. Nu ajungem prea departe și îmi spui că sîntem urmăriți de niște tipe. Mă întorc și descopăr alți corăbieri care s-au luat după noi fără să se grăbească. Le văd clar fețele, cu tot întunericul, dar ce importanță are cînd nu-i pot deosebi unii de alții. Ancorele biologice și lanternele prinse de gulerele evazate ale rochiilor, răspîndesc o lumină slabă ca cea a felinarelor prinse în vîrful catargelor din orașul nou. N-avem nimic de împărțit, probabil că m-au recunoscut și vor să se distreze puțin. Și totul ca să-mi arate încă o dată că nu sînt de acord cu relația mea cu Till. Nici mie nu-mi convine situația, dar n-am ce face.

Te sperii, așa că fugim. Ceilalți se apropie. Cîrligele îmi agață rochia, le simt vii mișcîndu-se de-a lungul spatelui și mă smulg. Ne refugiem lîngă Marea Sonoră, deși riscăm o întîlnire cu Till. Mary Sellerșii ne lasă în pace și dispar printre navele orașului nou.

Ești foarte agitat, deși îți spun că marinarii nu aveau de gînd să ne atace și totul nu a fost decît o simulare jalnică a unui exercițiu de forță. Pînă la urmă ajungi să mă și crezi.

Îți arăt barul înfipt pe marginea falezei erodate de valuri. Mirosul înțepător al brizei, focurile oni-bi plutind deasupra mării. Oni-bi, focurile-fantomă ale pangurilor. Marea Sonoră are forma elegantă a unui velier placat cu scînduri vechi și crăpate, vopsite în negru. Lemn uscat, cumpărat la o licitație undeva în Malaezia; se spunea că Till plătise platină pentru el, dar eu știam că nu era adevărat.

Barul nu are firmă, nu are nume, doar un pescăruș colorat aberant – corpul în alb-galben-albastru și aripile mov-negru-roșu-verde. Un fel de pasăre a Paradisului aducătoare de noroc. Așa că oamenii îi spun „Marea Sonoră" pentru că seamănă cu o întindere albastră acoperită de fulgere, sau „Catacomba Marină" din cauza tunelului subteran pe care fluxul îl inundă făcîndu-l să cînte; un loc unde poți muri înecat în băuturi-cîrlig și complet pierdut de realitate.

Trecem de Marea Sonoră, în rest, orașul e compus din cîteva foste corăbii, foste vapoare cu bordajul acoperit de vopsea anticorozivă, îngropate cu punțile la nivelul solului, legate prin pasarele luminate mai mult de implanturile corăbierilor plecați la vînătoare. Sînt două cartiere: cel vechi – o rămășiță de pe vremea cînd Centuriile Venerei conduceau în Sud și încă nu se scindaseră, iar ecologiștii nu erau decît o mică grupare reformistă, și orașul nou – apărut după ce Capetele Verzi au cîștigat lupta și au interzis orice fel de poluare, au interzis navigația și construirea caselor iar oamenii au trebuit să tragă vapoarele pe uscat și să le transforme în locuințe.

Ecologiștii. Centurionii Venerei, pe care întotdeauna i-am apărat în discuțiile cu Till. De fapt, ce-mi păsa că fuseseră odată un partid puternic? Acum nu mai rămăseseră decît cîțiva tipi rătăciți prin barurile, îmbrăcați în uniforme decolorate și morți după bairamuri. Foarte greu să-ți faci o părere din așa ceva.

Poate ar trebui să te întreb de centurionii fugiți în Nord, deși subiectul nu mă mai interesează de mult.

Mă conduci pe sub poduri, pe marginea canalelor ce leagă marea de lacurile interioare, de marile bazine ale fabricilor de prelucrare a salsactonului. traversăm plaja prin nisipul umed. Ajungem la una din pivnițele reci, inundate de fiecare flux, o construcție strîmbă, un fost depozit de substanțe toxice, un bar în care nu te-aș fi dus niciodată chiar dacă aș fi știut de existența lui.

E o atmosferă amestecată ruginită, șubredă, cu mult fum de la lămpile de carbid, mucegai pe pereți și alge adunate prin colțuri. Te amesteci printre oameni, le povestești întîlnirea cu Mary Sellerșii. Mai toți sînt locuitori de pe malul mării, fără identitate, fețe prăfuite; albi ca niște statui, dacă îi întrebi ceva nu știu să răspundă dar acționează. Salsactoni și simbioți, numiți așa pentru că atacă numai în grupuri de cîte doi. Dacă fuseseră prietenii fratelui său, nici o mirare că sfîrșise făcut bucăți de corăbieri. Cele două organizații se băteau cap în cap, iar salsactonii se ocupau în afara orelor de program nu numai de contrabanda cu salcton ci și de aranjarea unor explozii care zguduiseră orașul ca niște mici cutremure și-l făcuseră să semene cu un vechi cimitir plin de pietre ciobite și crăpate.

Par să se bucure că te văd, deși la mine se uită strîmb, mai ales doi dintre ei, poate chiar șeful și simbiotul lui. Amîndoi sînt îmbrăcați ceva mai bine și se recomandă Smike, holbîndu-se la tatuajul meu, un cap de gorgonă, semnul generic pentru operații. Sally-simbul. Încep să regret că nu l-am ascuns sub o eșarfă, dar credeam că o să mă duci la vreo organizație a celor uciși de Mary Sellerși și nu la salsactonii care urăsc tot ce a trecut pe lîngă bani și operații. Sînt sigur că și-au dat seama de unde vin și așteptă ca în cel mai bun caz, să mă azvîrle afară dar nu se întîmplă nimic și mă trezesc acceptat de tot grupul deși încă mai păstrează o oarecare distanță. Probabil din cauza rochiei rupte.

„M-am interesat de legătura ta cu Till", îmi șoptești. „Cred că te-a amenințat cu relațiile de la Mary Sellers, altfel n-ai sta cu el."

Zîmbesc. Totul sună nepotrivit dar, pe undeva, ai dreptate, chiar dacă nu știi că Till e căpitanul ascuns al Mary Sellerșilor, reîncarnarea lui Briggs.

Dan Junghiatu

„Corăbierii au un vapor de 10 mii tone care navighează pe lîngă coastă cu suprastructurile distruse și reconstituite din bucăți de fier sudate între ele", îți explică Smike, în timp ce simbiotul lui își face de lucru prin apropiere. „Metalul epavelor, contorsionat, oxidat formează structura internă mascată de panouri de hîrtie colorată. Au numit-o ***Mary Sellers*** și un designer beat a schimbat-o în ***Mary Celleste*** . Încă o navă care a bîntuit mările."

Smike îți debitează numai inepții. De fapt, îți povestește legenda pusă în circulație chiar de corăbieri, ca o măsură suplimentară de apărare. Salsactonii nu știu că pescărușul, firma barului Marea Sonoră, se numește tot Mary Sellers. Nava ultrarapidă a marinarilor nici nu există.

Acum cîțiva ani, un tip descurcăreț, Till Poveste-Veche, a cumpărat o speluncă în cartierul nou de lîngă mare și a avut nevoie de o legendă destul de credibilă ca să-i apere investiția. Așa a inventat Mary Sellerșii, o grupare ca multe altele, susținută însă de ecologiști, care o foloseau și ca unitate de șoc împotriva contrabandiștilor de salcton și, în general, a celor care aveau ceva de obiectat.

„Vrei să bei ceva?" mă întrebi și Smike îmi împinge un pahar. E „Jacheta Roșie" cu aroma de aer curat și pămînt reavăn, mormînt. Vrea să descopere dacă pot să mă abțin. Mai iau un pahar, observ că doar eu beau, nu-i nimic, și ce dacă n-o să aibă încredere în mine? Mai iau încă unul și ametesc. Nu mă clatin, dar încep să văd neclar, luminile și fețele se amestecă pentru că unul din efectele „Jachetei Roșii" este că atacă ochii și-i usucă celulă cu celulă. „Jacheta Roșie" înseamnă neuroni în strecurătoare, două „Jachete" – te topești, începi să picuri, vin băieții și te răzuie de pe podea. Prin băuturile-cîrlig, Till mă are la mînă chiar și atunci cînd mă ascund într-o privniță plină cu apă și cu salsactoni. E arma lui secretă cu care mă otrăvește și cu care m-a convins să accept Sally-simbul, invenția lui dubioasă.

Băuturi-cîrlig,
Lucruri noi,
Alb, galben, albastru – din pereți,
Din mîzga de pe podea, din pahar,
Din oameni. Vă povestesc
De catargul Mizenei, din biroul lui Till!
Văd velierul ieșind din perete. Mă atinge, vopsit.

Roşu-albastru-verde-albastru-negru-roşu.
Vă pe fiecare culoare cîte o literă,
Movul-M, albul-A, negrul-R... Mary Sellers.

Se lasă ceaţa. Nava se rătăceşte. Nu-mi răspunde nimeni. Imaginile mi se scurg printre degete, picături de umezeală alb-albastru-galbenă, sferice şi cu gust de alge: Mary Sellers. Sau M de la operaţie, A de la numele tău, R de la Till. Le tot adun şi obţin Mary Sellers. Le arunc la loc pe podea, fiecare culoare e un sunet, o baladă de veliere-fantomă.

Marea Sonoră ar trebui distrusă, nava mai poate să aştepte. A mai dispărut o dată, mai poate să dispară", gîndesc. Cîteva capete se întorc şi cîteva perechi de ochi mă fixează; nu le prind expresia.

Trebuie să plec înainte ca salsactonii, cowboy-ii industriei, să-şi piardă răbdarea. Îmi spui că am întrecut măsura, că am spart toate paharele de „Jachetă Roşie", şi ar fi bine să fac o plimbare pe malul mării, mai ales că întunirea nu mă interesează mai mult decît prostiile debitate de Till la seratele selecte şi în cerc restrîns. De fapt, tu ai numai intenţii bune, îmi repeţi că salsactonii mă pot ajuta, nu ţi-e clar cu ce, dar oricum cu ceva, chiar dacă e infim ca un grăunte de nisip pe o plajă bătută de vînt. Înţeleg că rămîi aici, aşa că nu trebuie să-mi mai faci probleme că te-ai putea întîlni cu marinarii.

Plec. Mă caţăr cu greu pe scările acoperite de mizgă. N-am făcut nimic, asta o ştii şi tu, a fost doar o plimbare, o schimbare de ambianţă ca să nu mă îmbăt acasă. Traversez plaja, trec pe lîngă Marea Sonoră. Pescăruşul-firmă mai străluceşte încă. Till e probabil la birou şi încă n-a aflat ultimele evenimente – vizita la salsactoni.

Ajung acasă, dau de o mulţime de trepte care se înşiră înghesuite lîngă perete, foarte instabile. Întreaga clădire e instabilă şi plină de pretenţii – cu preţuri asemănătoare celor pe care Mary Sellerşii le cer de la profejaţi ca să nu-i confunde cu neocenturiştii. Till spune că Centuriile Venerei au început să scoată capul, dar, probabil, nu e adevărat. Asta nu-l împiedică să se folosească de numele lor ca să-i piseze bine pe cei care uită să-şi plătească protecţia.

Îmi amintesc vag de Poveste-Veche, cel care-mi dă bani pentru chirie, cu geloziile lui nejustificate, pentru că tu n-ar trebui să fii obiectul unor bănuieli iar timpurile bune cînd trăgeam chiulul s-au dus de mult. N-ar fi trebuit să rîd de el.

Îmi dau seama că am avut dreptate cînd deschid uşa. O lovitură în întuneric, o pauză şi apoi mă trezesc pe podea. Mă ridic, simt înţepături în tot corpul. Peste tot puncte dureroase, care pulsează şi pulsează, dureri mai vechi şi mai noi.

Dan Junghiatu

Till, din nou el, înconjurat de trei corăbieri cu protezeunelte. Mă întreabă unde am fost cu un zîmbet corodat de trei straturi de acizi, şi-i rîd în faţă pentru că, dacă ar fi avut noroc, m-ar fi văzut mai devreme plimbîndu-mă cu tine pe lîngă Marea Sonoră.

„Înainte să mă întrebi, ştiam. Acum am uitat." Răspunsul la îndemînă pentru interogatoriile indiscrete de 12 noaptea.

Catadixeşte să mă lovească cu două palme care ar fi trebuit să-mi împrăştie creierul pe pereţi, dar abia au puterea unei mîngîieri pe obraz. Îmi amintesc de anii cînd trăiam în unul din velierele putrede de la periferie, cînd mă îndopam cu băuturi-cîrlig obscure şi cu alga-săracului; apoi noaptea în care m-a descoperit într-un bar inundat de o fostă centurie a Venerei. Acum doi ani.

Dacă m-ai întreba de ce nu-i servesc varianta cu plimbarea pe malul mării, cu admiratul răsăritului, nu ţi-aş putea răspunde, pentru că nu ştiu nici măcar de ce, în loc să dau drumul la robinet, lacrimi sub presiune, îl fixez lăsîndu-l să creadă că am dat o raită prin bordelul lui de lux.

Încă o lovitură, de data asta una adevărată, un ghiont în umăr cu una din protezele-unelte, mă face să mă dau cu capul de podea. Nu vor să mă bată, ci mai mult să mă sperie. Papa Till se teme că s-ar putea să plec într-o zi, să mă pierd cu investiţia Sally-simb cu tot, şi să-i distrug visul de prăsire a unui nou sex, vechiul lui vis de cînd lucra ca băgător de seamă la Jenny-Te Sparge. Şi acum tot mai crede într-o legătură deosebită. Cine ştie ce a citit pe cînd îşi trăgea spoiala de cultură peste manierele de gorilă, lucruri culese de ici, de colo, ceva despre purificarea prin suferinţă, despre recreare şi despre cum să facă pe altcineva să-şi piardă minţile şi să creadă că numai tu existi pe lume.

Mary Sellerşii zîmbesc, le plac certurile de familie şi mai ales cele care mă privesc direct. Cred că sînt dintre femeile-şoc aduse de Till la începutul carierei, o livrare specială de peste mare.

Tot nu răspund. Încerc să mă ridic, muşchii mă dor, mă doare şi capul şi numai de la „Jacheta Roşie". Mă sprijin de perete, m-au lovit destul cît am fost fără cunoştinţă, sînt plin de vînătăi, semne albastru-violete. Unul din corăbieri îmi prinde gîtul în menghina protezei-unelte, îmi trage capul pe spate, cedez, mă las în jos. Doare, aş urla dacă nu aş avea greutatea aceea care mă împiedică să respir. Mă uit la Till, adulmecă sîngele, are ochii holbaţi, două bile albastre, în timp ce îşi trece limba încărcată peste buze. Trebuie să cedez acum cînd Poveste-Veche încă îşi mai joacă rolul de fraier.

– Îmi pare rău, reuşesc să şoptesc cu gura uscată.

Mary Sellerşii pleacă, Till mai rămîne două ore, dar ce importanţă mai are cînd în scurtele pauze dintre reprize mă uit pe fereastră şi te văd aşteptîndu-l răbdător să plece ca să poţi urca. Încă puţin şi se hotărăşte să mă părăsească, nu înainte să-mi amintească să am grijă ce fac şi cu cine mă întîlnesc. Sigur, sigur. Îl conduc pînă la uşă, izbutesc chiar să-i zîmbesc cînd întoarce capul şi să-i fac semn.

Apari după cîteva minute, mă întrebi ce s-a întîmplat. E clar după semnele de pe obraz, îmi spui că-ţi pare rău; dar nu trebuie să-ţi pară rău, îţi răspund, pentru că nu poţi face nimic împotriva şefului Mary Sellerşilor – Till. Eşti mirat, de ce n-ai fi, nu înţelegi ce m-a apucat să-ţi spun aşa ceva. Till e căpitanul corăbierilor. Nu-ţi vine să crezi că deţin un astfel de secret şi nu-l divulg. Asta e, puştiule, legătura cu Poveste-Veche este una de afaceri, el îmi cumpără trupul şi eu îmi ţineam gura, şi de fapt mi-a fost frică şi la ce mi-ar fi folosit să mă duc la primul venit..., mă întrerupi, protestezi, doar nici pe tine nu te cunosc de prea mult timp. Nu ştiu ce să-ţi răspund.

Pleci destul de repede, încă nelămurit. Îmi promiţi să discuţi cu Smike şi să revii să-mi spui ce s-a hotărît. Asta-i tot.

Te aştept toată ziua, nu plec nicăieri ca să nu apari între timp şi să nu mă găseşti, să baţi la uşă şi să dai peste vreun marinar rătăcit. Nu beau, mă gîndesc chiar la o înţelegere cu salsactonii, dacă e posibil să-mi aranjeze retragerea în cazul distrugerii lui Poveste-Veche. Încerc să dorm. Mă trezesc după un somn scurt şi agitat, mănînc; după cîteva minute mi se face rău. Dau saictonul afară împreună cu un lichid gălbui; de cîtva timp o duc aşa, nu mai suport decît „Jacheta Roşie".

Spre seară, ies în oraş, sper să te descopăr ascuns după vreun colţ, constat doar că nu mă urmăreşte nimeni, lucru îmbucurător după ultimele întîmplări. O mulţime de Mary Sellerşi apar şi dispar în întuneric, dar nici unul nu se interesează de mine. E plăcut să fii invizibil, sau măcar să ţi se pară că eşti.

E cam agitaţie în noaptea asta. Corăbierii aleargă pe străzi de parcă s-ar grăbi la o petrecere organizată de centurieni. Iar vînează pe cineva.

Ajung lîngă pivniţa lui Smike, dar nu mă hotărăsc să-i fac o vizită. Rămîn pe un pod în apropiere ca să admir balizele dispuse în larg, graniţele luminoase ale pangficilor, marea împărţită în parcele de 10x10. Dacă ai fi reuşit să cumperi pangul, ai fi trăit lejer din ce puteai prinde, culege, extrage din apă, din subsol sau din startul organic refăcut după decenii de luptă între Capetele Verzi şi industria redusă în final la producerea de salsacton.

Mirosul brizei. Luminile oni-bi ale pangurilor lui Till se aprind treptat, apoi partea mea de mare, un mic apendice pe lîngă domeniul lui, străluceşte verde în culoarea monopolizată de Capetele Verzi.

Lanternele pîlpîie în vîrful catargelor. Aud paşi grăbiţi înconjurînd locuinţele-nave, sunetul unei companii mărşăluind spre pod. Cred că ai venit cu Smike, dar din întuneric apare un grup Mary Sellers. Nu mai am timp să dispar, aşa că rămîn sprijinit de parapet. Mi se pare că recunosc garda personală a lui Till, dacă aşa ceva e posibil cînd toţi marinarii arată perfect identic.

„Căpitanul te aşteaptă", îmi spune unul.

Îi însoţesc chiar dacă pierd şi ultima speranţă să te mai întîlnesc. Îi întreb dacă ştiu ce vrea Till de la mine, dar nu-mi răspunde nimeni. Ne îndreptăm spre Marea Sonoră. Străzile sînt pline de corăbieri. Se aud strigăte. Se produc încăierări scurte cu indivizi în gri. Îi recunosc pe salsactoni.

Mă gîndesc că ai reuşit să ajungi la Smike. De ce nu te-ai întors aşa cum mi-ai promis, nu mai are importanţă.

Trecem pe lîngă Casa de Pang. Nu a mai rămas din ea decît cîteva cioturi carbonizate, cîţiva solzi acoperiţi de cenuşă. Pămîntul se cutremură. Un şir de explozii scutură clădirile. Plouă cu moloz; sirena se dezmembrează bucată cu bucată. „A început să danseze pe valuri" aud pe cineva strigînd. Salsactonii atacă din nou. Îi văd pe corăbieri cum se aruncă urlînd, cu capul înainte, spre siluetele gri. Impactul loviturilor îi opreşte, le taie avîntul. Se prăbuşesc cu feţele sfărîmate, iar pe cîngile salsactonilor rămîn bucăţi de carne.

Dintr-odată, mă apucă junghiurile acelea. Un şarpe incandescent rotindu-se prin măruntaie. Mă opresc, mă înconvoi, aş vrea să vărs tot ce am în mine, dar Mary Sellerşii mă trag după ei. Se duc la Marea Sonoră, nu pot să-i urmez, ar însemna să mă prind singur în capcană. Cred că Till a înţeles cine a vorbit, altfel nu ar fi trimis după mine marinarii personali, garda care nu-l părăseşte niciodată.

Ajungem la Marea Sonoră, probabil prea tîrziu pentru a discuta cu Till, doar cu doi corăbieri care şi-au stins lanternele ca să nu atragă atenţia şi implanturile clorofilice li se dezintegrează treptat. Se rup în fîşii. Barul arde aplecat deasupra mării, lemnul uscat trosneşte aruncînd scîntei, iar aerul e încins şi plin de fum. În faţa lui, e adunată o mulţime amestecată. Şi Mary Sellerşi şi salsactoni şi locuitori ai fostelor nave. Toţi adulmecă spectacolul.

Mă uit în jur, încerc să te descopăr, dar îmi dau seama că n-are nici un rost să te caut, Smike nu te-ar fi lăsat să iei parte la masacru.

Distrugerea Mary Sellerşilor înseamnă distrugerea Capetelor Verzi. Al căror partid îl susţin.

Corăbierii lovesc fără să se uite, îşi fac loc cu protezele-unelte.

„Ce-i cu Till?" urlu ca să-mi răspundă cineva. „De ce m-a adus aici?"

Ultimul corăbier se agaţă de mine, îi simt respiraţia fetidă pe faţă. „Căpitanul a zis că dacă moare înainte să ajungi aici, să ai grijă de copil." O şoaptă înspăimîntată curmată brusc. Nu înţeleg ce vrea să spună, mă gîndesc la tine, dar ce interes ar fi avut Till, doar nu reprezentai nimic pentru el. Acum e doar o siluetă carbonizată sub tone de lemn, un rug funerar pentru căpitanul Mary Sellerşilor. Dacă scap, o să am grijă să-i împrăşti cenuşa pe mare.

Mă trezesc singur, înconjurat de mutre prăfuite, costume gri, salsactoni, care se apropie şi mi răsucesc mîinile. Mă doare, ţip pentru că nu te văd, iar salsactonii mă urăsc, cum urăsc pe toţi operaţii. Zidurile barului se prăbuşesc într-un melanj de scîntei. Cenuşa acoperă piaţa şi o flacără galbenă se ridică, luminează marea, distruge balizele parcelelor.

„Asta e jucăreaua căpitanului", spuse un salsacton cu obrazul înroşit de o lovitură ratată. „E gagiul ăla, operatul. Ce caută aici? Ar trebui să fie lîngă Briggs."

Mă împing spre foc, ţip la cei cîţiva Mary Sellerşi care se mai luptă în apropiere, dar nu se aude nimic, sunetele se pierd în zgomotul incendiului. Urlu cînd încep să mă tîrască, mă zbat, de ce nu i-ai anunţat că sînt de partea lor?! Văd lemnul înnegrit, grinzile din Malaezia înroşite în foc, nu pot să respir. Mă prind de cel mai apropiat salsacton, dar mă lovesc peste degete. O bucată informă se desprinde din masa incandescentă şi cade lîngă mine. Rochia verde începe să ardă, se lipeşte de piele. Mă tăvălesc pe jos, urlu. Durerea e atît de puternică! Cineva mă trage de lîngă foc şi mă acoperă cu o pătură. Nu eşti tu.

Zac înconjurat de salsactoni, nu-mi mai simt trupul ars, doar junghiurile din măruntaie. Asta este descoperirea lui Till, iar Sally-simbul – doar un truc ieftin. În cele patru luni de la operaţie, fetuşii lui Poveste-Veche au crescut în interiorul meu. Ar fi trebuit să-mi dau seama de cînd îmi vorbea de recreare de spaţiul verde-albastru al planctonului şi de bureţii de mare dezvoltîndu-se într-un lichid amniotic. Crezusem însă că iar vorbeşte în nenorocitele lui de simboluri.

Aerul are un gest de dezinfectant, pielea mă arde de parcă s-ar reface. Mi se pare că privesc prin straturi de apă transparentă. Văd lumina roşie a incendiului, salsactonii care s-au strîns în jurul meu, te văd şi pe tine, ai faţa umedă sau poate e doar o reflexie a mişcării valurilor. De ce să plîngi, puştiule?

PREMIULII QUASAR

EUROCONEWS

Joi, 14 aprilie a.c. a avut loc în incinta Casei Universitarilor din Bucureşti o nouă conferinţă de presă a Comitetutului de organizare a euROconului. Dintre noutăţi am reţinut:
- şi-a confirmat venirea celebrul desenator şi creator de benzi desenate Moebius;
- alţi invitaţi speciali: Jack Cohen, Gilles Francescano, Sergiu Nicola;
- lucrările pentru expoziţia de arte vizuale vor fi selectate cu patru zile înainte pentru expozanţii români şi cu două zile înainte pentru străini;
- în zilele euROconului va exista o linie de tramvai (pavoazat şi decorat corespunzător) special destinată deplasării participanţilor, aceştia vor beneficia de gratuitate pe toate mijloacele de transport în comun;
- Piaţa Operei din Timişoara (pînă la catedrală) va fi decorată şi amenajată în stil futurist pentru crearea unui climat adecvat;
- zilnic va exista un autobuz (pentru grupuri ce se înscriu din timp) pentru un tur al oraşului;
- seminariile şi conferinţele vor beneficia de prezenţa unui moderator străin, în afara celor autohtoni;
- se prevede o invazie românească la euROcon;
- numărul participanţilor se estimează la aproximativ 800;
- următoarea conferinţă de presă va avea loc pe 9 mai la Timişoara;
- acreditările pentru presă - o persoană pentru ziarele care nu au rubrică şi permanentă şi două persoane pentru publicaţiile de profil - pînă pe 4 mai

@ S-a acordat premiul *Pamfil Şeicaru*, din partea Societăţii Ziariştilor din România (SZR), redactorilor Anca Florea şi Mircea Dascaliuc de la Radio România Actualităţi, şi redactorului-şef de la JURNALUL NAŢIONAL - Marius Tucă. @ Se pregăteşte un număr JSF coordonat de prietenii noştri ieşeni şi totodată realizatorii SUPER NOVEI. Continutul este - încă- plin de mister. Va urma un număr special John Bruhner. Pînă la definitivarea lor vă recomandăm numerele 68 - special Harlan Ellison şi 70 integral Mihail Grămescu @ Vineri 15 aprilie, a.c., la librăria Sadoveanu a avut loc o lansare de carte organizată de editura NEMIRA @ Din paginile cotidianului *Ultimul cuvînt* am aflat că editura NEMIRA, prezentă la expoziţia de carte din Franţa, pregăteşte o serie de romane pentru cititorii francezi. Printre cei care vor reprezenta România se numără OVIDIU CROHMĂLNICEANU, DANUŢ UNGUREANU şi MIHAIL GRĂMESCU. Baftă! @ S-a terminat jurizarea concursului organizat de JSF. Deşi anunţasem un singur premiu în valoare de 20 000 lei, preşedintele juriului - Mihail Grămescu a hotărît acordarea unor premii speciale : pentru valoarea stilistică - *Noaptea curcubeului* (Cătălin Ionescu), pentru interesul tematic - *La berăria Libertatea* (Andrei Valachi), pentru debut - *Dragoste la prima vedere* (Adel Szabo).PREMIUL JSF a fost obţinut de Don Simon cu povestirea *UTV MAN*.

aici SE SCRIE

Extrem de productive aceste ultime trei săptămîni de cînd am omis să vă "fărîmiţez" noile apariţii editoriale aşa încît mă văd nevoit să apelez la o condensare a comentariului în detrimentul obişnuitei volum cu volum. Deci la o primă vedere apar trei mari grupe: dick-uri, novelizări şi celelalte.

a) Dick-uri Dacă într-o cronică anterioară deplîngeam lipsa volumelor semnate Dick, iată că aceste trei săptămîni ne-au adus în biblioteci nu mai puţin de trei noi apariţii şi, lucru nu mai puţin îmbucurător, volumele aparţin unor epoci diferite ale creaţiei dickiene ceea ce poate ilustra într-o oarecare măsură destinul acestui SCRIITOR atît de singular, spun acestui SCRIITOR pentru că măsura talentului de care a dat dovadă şi modul în care şi-a pus viaţa în slujba creaţiei, subordonînd-o total acesteia a implicat jertfe pe care numai un tip de geniu le-ar fi putut face.

Dacă Vladimir Nabokov ar fi vrut să scrie viaţa imaginară a unuia dintre *freakşii* anilor '70, cu siguranţă că l-ar fi ales pe acest adevărat "tată al contra-culturii" cum îl denumea "Planete" sau "Adam". Ca şi Elvis, Philip K. Dick (1928-1982) şi-a pierdut sora geamănă la naştere. Şi tot timpul vieţii, fiu al unei mame îndopate cu tranchilizante şi al unui tată decăzut, s-a crezut actorul sau întruchiparea visului celei dispărute;Pentru Dick sora sa trăia şi el era cel mort. Instalat în insula libertină din Berkeley, acest monogam compulsiv - s-a căsătorit succesiv cu o sufragetă, o harpie blondă şi o femeie-copil - a scris fără încetare o aceeaşi carte sub titluri de-acum celebre: "Pot să viseze androizii oi electrice?", "Ubik", "Omul din castelul înalt". Adăpat la izvorul sincretic al epocii: Lucreţiu şi Jung, Van Vogt şi Lovecraft, Jimi Hendrix şi Yi-King, Dick iluminatul punea fără încetare problema identităţii în dubla lumină a FBI-ului şi LSD-ului.

Tema: lumea este un decor, un "Trompe-l'oeil" brăzdat de paramneze şi de unde cerebrale care-l modifică continuu.

Variaţiuni:1. Personajele cred că locuiesc într-un oraşel american al anilor '50, dar trăiesc în realitate într-un decor hiperrealist al unei reconstituiri istorice expusă într-un muzeu din secolul XXIII. 2. Într-o lume în care Axa a cîştigat războiul în 1947, un romancier se încăpăţînează să scrie romane ciudate despre Aliaţii care-l cîştigă în 1945. Cine are dreptate şi care dintre cele două lumi o conţine pe cealaltă? 3. Persoane veghind un mort; universul pare să se deregleze gradat în jurul lor; în realitate ei sînt morţi şi percepţiile lor nu sînt decît simulacre emise de creierele criogenizate. Deşi a fost considerat un scriitor de science fiction Dick a fost mai degrabă un romancier al prezentului rescris: "O grămadă de oameni pretind că-şi reamintesc vieţile anterioare; eu pretind că-mi reamintesc o altă viaţă prezentă" scria el în 1977. Dick a devenit progresiv unul dintre cele mai reuşite specimene ale propriei sale literaturi: spre 1972, farmacopee vie, îndopat cu THC şi metedrină, se credea obiectul unor mesaje telepatice venite din URSS, persecutat de androidul Nixon şi înlocuit, puţin cîte puţin, de un simulacru. Intr-o zi a anului 1982 s-a sinucis, atunci sora sa s-a aplecat deasupra lui: era mort, iar ficţiunile lui cîştigaseră.

b) Novelizări In cadrul novelizărilor se distinge o notă de trekerizare care sper să nu fie semnul unui val asemănător celui care a cuprins lumea occidentală, nu de altceva, dar am o părere mult mai bună despre fanii SF-ului din România decît despre cei de aiurea. Bun, să revenim! Două cărţi despre "Enterprise", una despre "Terminator" şi una despre "Alien" (în cazul în care nu ştiaţi filmul "Terminator" ca şi "Alien" a generat, mai ales în banda desenată, o adevărată febră a continuărilor).Acordăm totuşi o bilă albă editurii OLIMP, mai ales pentru promisiunea de a edita 2010 - a doua odisee spaţială.

c) Celelalte Această grupă se constituie din doar două cărţi, ambele aparţinînd editurii Nemira - campioană şi a acestei perioade cu cele trei cărţi apărute.

"Iniţiatul" ar fi putut fi o carte interesantă dacă certului talent scriitoricesc al autoarelor şi documentării solide li s-ar fi adăugat şi o idee interesantă, dar, de, nimeni nu le poate avea pe toate. Oricum senzaţia avută citind cartea este identică cu cea produsă de molfăitul unei gume de mestecat: la început are gust, apoi o mesteci din inerţie ca în cele din urmă să nu ştii cum să scapi mai repede de ea. Acţiunea este atît de dezlînată şi inabil concepută încît ajungi să priveşti cu respect nedisimulat autorii autohtoni (sau măcar o parte a lor). Oricum replicile finale nu au avut ca rezultat decît ilustrarea ingenuităţii de care dau dovadă autoarele, pentru oricine fiind evident din primul sfert al romanului cine şi ce sînt personajele principale şi ce-o să se întîmple cu ele.

"Exorcistul" aproape că nu mai are nevoie de nici o prezentare fiind deja o lucrare celebră socotită o operă clasică a genului horror. Romanul a devenit şi mai celebru datorită ecranizării cu acelaşi nume care a împuşcat şi un Oscar pentru efecte speciale. Scris cu mult talent şi ţinînd în suspans pînă la final cititorul sînt convins că romanul o să vă placă în ciuda aerului vag *oldie*. Destinul preotului exorcist, sacrificiul acestuia şi nu în ultimul rînd profundul umanism degajat de text se constituie în tot atîtea coordonate majore ce potenţează textul oferindu-i o prospeţime nealterată de caracterul clasicizant datorat timpului.

Philip K. Dick- **Loteria solară**, Ed. ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ SA, 1500 lei

Philip K. Dick- **Timpul dezarticulat**, Ed. NEMIRA, col. Nautilus nr. 32, 1500 lei, 204 pag.

Philip K. Dick- **Invazia divină**, Ed. CLASIC SRL, 1300 lei, 250 pag.

Diane Carey- **Star Trek-Vasul fantomă**, Ed. OLIMP, col. Super-film, 1200 lei, 350 pag.

Alan Dean Foster- **Star Trek**, Ed. TEORA, col. SF nr. 5

Alan Dean Foster- **Alien 3-Planeta condamnaţilor**, Ed. CRISTIAN & ANTRAX, col. Cristian SF

Randall Frakes & W.H. Wisher- **Terminator**, Ed. ELITCOMENTATOR

Katherine Kurtz & Deborah Turner Harris- **Iniţiatul**, Ed. NEMIRA, col. Nautilus nr. 33, 2200 lei, 319 pag.

William Peter Bletty- **Exorcistul**, Ed. NEMIRA, col. Babel-horror, 2800 lei, 320 pag.

Ultima oră:

Isaac Asimov- **Eu, robotul...**, Ed. TEORA, col. SF nr. 6

VideOManiA

Scenariul şi regia: Paul DONOVAN
Cu: Richard Grieco, Natalie Radford, Maryam D'Abo

DORINŢE

Dacă tot s-au făcut filme cu omul-liliac, cu femeia-pisică, cu omul-muscă, de ce nu s-ar face şi unul cu omul-gîndac de Colorado? Probabil, cîndva, vreun producător n-o să mai aibă ce face cu banii şi se va gîndi la asta. Însă, pînă atunci, imaginaţia trează a scenariştilor va merge pe drumul pavat de creatorii de benzi desenate.

„TOMCAT" este un film comercial. La el te poţi uita în timp ce freci maioneza. Un film la care merg adolescenţii cu coşuri pe faţă, pentru scenele erotice, la care merg bătrînii, pentru acelaşi lucru, un film unde se mai înghesuie cei care se cred Rambo şi unde mai nimeresc şi oamenii fără vină, care îşi vor regreta banii şi, mai ales, timpul pierdut. Un film după care auzi, fără să vrei, păreri contradictorii. Şi asta este bine pentru ei, măcar pentru amortizarea financiară.

„TOMCAT" este un dansator care, la un moment dat, se vede în postura de a nu-şi mai putea exercita profesia. Cu primele simptome ale unui „Parkinson" sinistru, merge la un laborator de experimente genetice, unde, printr-o transfuzie, i se modifică structura genetică. Acum, pe lîngă părinţii lui naturali, mai are în sînge şi ceva de pisică.

PERICULOASE

Mă gîndeam, pînă să ajung să văd finalul, să critic pornirile sexuale ale acestui om-pisică, care parcă nu avea alt ţel. Pentru că ştiam că pisicile au o perioadă anume cînd umblă cu ochii injectaţi. Dar motivaţia acestor apucături era alta. Tom se obişnuise atît de mult în pielea noului personaj, încît îşi risipea hormonii pe unde apuca, tocmai ca să-i perpetueze.

În rest, nişte crime, o coregrafie de „Moulin Rouge", cîteva scene erotice şi atît. Poliţia, încă una din marile scăpări ale scenaristului, nu apare în film decît ca fundal sonor, timp de cîteva secunde. Fain ar fi fără poliţiştii! Fără mutrele lor reci, clefăind gumă „Turbo".

Muzica a fost un hibrid de Ceaikovski. Un hibrid disco, desigur. La aşa film, aşa muzică.Din toate cadrele care mi-au defilat prin faţa ochilor, mi-a plăcut unul cu nişte mormane de scînduri. Asta m-a inspirat să fac un raft în balcon.

Don SIMON

NOTĂ: *Mulţumesc tuturor celor care-mi scriu la redacţie. O să caut acele filme şi o să scriu despre ele.*